

डॉक्टरच्या रूपाने बाबाच आले

श्री. दिनकर सखाराम वर्दम
११, कांबळी निवास २ रा माळा
खो. नं. ६, टोपीवाला लेन,
लॉमिंगटन रोड, मुंबई नं. ७.

ही घटना आहे फेब्रुवारी १९८५ मधील, माझे काका कुडाळ या गावावरून मुंबईला आपली प्रकृती तपासून घेण्याकरीता आले होते. त्यांना मधुमेह व क्षयाचा विकार होता. दोन तीन वर्षांपूर्वी मुंबईला येवून जी.टी.रुगणालयात त्यांनी आपली प्रकृति तपासून घेतली होती व त्यांना बरेही वाटले होते. त्याप्रमाणे परत एकदा तपासणी करण्याकरीता म्हणून ते मुंबईला माझ्या खोलीवर येवून दाखल झाले व जी.टी.रुगणालयात रोज जावून तपासणी करून घेऊ लागले. जवळ जवळ महिनाभर मूत्र, रक्त, क्षकिरण वगैरे सर्व काही तपासणी ते स्वतःच जाऊन करून येत होते. गोल्या वगैरे उपचार, आहार चालूच होते. मी माझ्या कामात असल्यामुळे त्यांच्या जवळ फारसे लक्षही दिले नाही. परंतु एक दिवस असा आला की ते जे रात्रौ १० वा. झोपले ते सकाळी ६ वा. उठणारे गृहस्थ दुपारी ११ वाजेपर्यंत उठलेच नाहीत. घरातील सर्व मंडळी कामानिमित्त बाहेर गेली होती व मीही जाण्याच्या तयारीत होतो. एवढ्यात माझ्या सौ. ने व माझ्या आईने मला बाहेर कुठे जाऊ नकोस तुझे काका बेशुद्ध झाले आहेत जीभ आडवी झालेली आहे डोळे वर फिरलेले आहेत व हालचाल काहीच दिसत नाही. तरी त्वरीत डॉक्टरना बोलव. मी ताबडतोब बाबांना हात जोडून विनंती केली की, 'बाबा आता तुम्हीच मला या संकटातून वाचवा, काकाना बरे वाटू देत. लगेच मी बाबांची उदी पाण्यात टाकून चमच्याने त्यांना पाणी पाजायला माझ्या आईला सांगितले. आईने तो उपाय ताबडतोब सुरु केला बाबांच्या तसविरीसमोर तुपाचा दिवा लावून माझ्या मोठ्या मुलाला मी साईसत चरित्रातील १५ वा अध्याय वाचायला सांगितला तो त्याने वाचून पूर्ण केला. तोपर्यंत आमचे फॅमिली डॉक्टर श्री. जोशी आले. त्यांनी एक इंजेक्शन दिले व ४ चमचे साखर घालून आणखी एक कप पाणी पाजायला सांगितले. त्यानंतर साखरेचा चहा घ्यायला सांगितले एकातासात एवढ्या गोष्टी झाल्यावर काका शुद्धीत आले उठून बसले व बोलूही लागले. त्यानंतर त्यांनी जेवणही घेतले. तो पर्यंत आमचे डॉक्टर आम्हाला सांगतच होते की पेशांट सिरीयस आहे 'कोमामधे' जाण्याचा धोका आहे. रुगणालयात दाखल करावा लागेल. जर हे एका तासात शुद्धीवर आलेत तरच प्रसंग टळेल असे समजा. परंतु माझी श्री साईवर पूर्ण श्रद्धा असल्यामुळे रोग्याला हॉस्पिटलमध्ये दाखल करावे लागणार नाही याची मला खात्री होती व शेवटी झालेही तसेच. एका तासानंतर ते शुद्धीवर येवून उठून बसल्यावर डॉक्टरच्या म्हणाले की आता भितीनाही. मी बाबांचे मनोमन आभार

मानले. नंतर आमच्या डॉक्टरांनी त्यांना ८ दिवस आपली ट्रीटमेन्ट दिली व १२ तासांचा एस्.टी. चा प्रवास करून ते सुखरूप कुडाळला आपल्या गावी पोहचले. त्यानंतर त्याच दिवशी मी जेव्हा साईंचरित्रातील १५ वा अध्याय वाचला तेव्हा मला कळून आले की चोळकरांना बाबांनी कप भरभरून साखरेचा चहा पाजायला सांगितले होते, आणि तोच उपाय डॉक्टरच्या रूपाने येवून बाबांनी माझ्या काकांना साखर पाजून एका तासात बरे केले. तर असे आहेत आमचे साईंपरमेश्वर. अशीच कृपा आमचेवर राहो ही साईंचरणी प्रार्थना.

326

मंगळसूत्रातील मणी - वाटी मिळाली.

सौ. प्रतिभा वामन बोडस
मु. पो. पडेल ता. देवगड जि. सिंधुदूर्ग

मी श्री साईंलीला मासिकाची एक वाचक आहे याला कारण सर्वस्वी माझी आईच आहे. तिनेच गेल्या सप्टेंबर पासून परस्पर वार्षिक वर्गणी भरून हा अंक सुरु करून दिला. व तेव्हापासून दरमहा मी या अंकाची आतुरतेने वाट पहात असते. ही प्रेरणा तिला श्री बाबांपासूनच मिळाली असं माझ मत आहे. म्हणून बाबांच्या चरणी माझे कोटी कोटी प्रणाम.

विशेष अडीअडचणीना बाबा धावून येतात. याचा मला वेळोवेळी अनुभव आलेला आहे. मासिकातून आलेले लोकांचे अनुभव वाचून मी सुद्धां मनांत लेख देण्याची इच्छा बालगली. व प्रत्येकवेळी आजचे काम उद्यावर लोटून स्वस्थ बसत असते. परंतु अशी अडचण वेळोवेळी का यावी ?

एकदा मी झाडांना पाणी लावण्याकरिता जात होते तो दिवस शनिवारचा होता. माझ्या मंगळसूत्रातील एक मणी व एक वाटी पाण्यातच पडली. परंतु ही गोष्ट माझ्या लक्षात आली नाही. वस्तु केव्हा हरवली होती व केव्हा हे काही केल्या आठवेना मन गोंधळून गेले काही सूचेना अनंताला (गडी) ही गोष्ट सांगितली. त्या त्याला प्रथम थद्वाच वाटली परंतु सत्य घटना त्याला दाखवली. त्याने मंगळसूत्र पाहिल्यावर तो ही आश्यर्चचकीत झाला. शोधावी कुठे काहीच कळेना शेवटी पाटातून शोधत निघाले तो वाटी मला माडाच्या तळीत मिळाली व मणी पुढे पाटात अनंताला मिळाला. मी वस्तू घेऊन ती बाबांच्या पुढयांत ठेवली कारण त्यांच्याच कृपेने ती मिळाली होती.

असेच लहान मोठे अनेक अनुभव मला प्रत्यक्ष आलेले आहेत. तसेच ते अनेक भक्तांनाही येतात. माझी बाबांवर निस्सिम श्रद्धा आहे. बाबा संकट समयी भक्ताला मदतीचा हात देतात. अशीच साईंकृपा पाठीशी राहो.

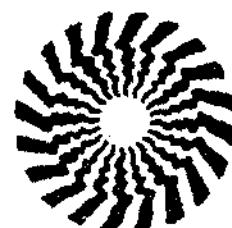

सुगंधाच्या रूपाने श्री साईबाबा

सौ. उषाताई मुळे
पेटकर वाडा,
नारायण पेठ, पुणे ३०

साधारण १९७३ - ७४ मध्यली ही गोष्ट आहे. त्या वेळी मी शिरडीला श्री साईनाथ विद्यालयात शिक्षिका होते व आम्ही (दोघे) माझे यजमान हेडमास्टर होते. त्या वेळी चावडीच्या मागे दोन खोल्या मध्ये रहात होतो. शाळेतील अनेक कठीण प्रसंगाला सामोरे जावे लागत होते. त्या वेळी फक्त श्री साईबाबांचा आधार होता. त्या दिवशी असेच कडु अनुभव आले होते. श्री साईबाबा पाठीशी होते मन निर्भय होते.

रात्री एक - दिडच्या सुमाराला मी उठून दुसऱ्या खोलीत पाय टाकला आणि मन आश्चयनि भरून आले. ती खोली सुगंधाने भरून गेली होती. त्या सुगंधाचे वैर्णनही करणे शक्य नाही. फक्त १ मिनिट कमीच परंतु त्या सुगंधाने मनाला आनंद, धैर्य, स्वास्थ, किती वाटले याचे महत्त्व पटविणेही कठीण असे हे आमचे पाठीराखे संकटाला साथ देणारे श्री साईबाबा.

बाबांची अगाध लीला

सौ. सुगंधा परशुराम गजरे
ए/१३, पंकज को. ऑ. हॉ. सोसायटी,
एकसर रोड, (ठाकुर पाखाडी),
बोरिवली (प.) मुंबई नं. ४०० ०९२.

आमच्या कुटुंबातील आम्ही सर्वजण बाबांची भक्ती करतो. दर गुरुवारी बाबांच्या फोटोला हार घालून आम्ही आरती करतो. तसेच नेहमी प्रमाणे गुरुवार दि. १४ मार्च द५ रोजी सायंकाळी हार घालून आम्ही आरती केली. माजधरांतील मोठ्या तसबीरीला मोठा हार असतो. परंतु हया गुरुवारी हार फारच तोकडा दिला होता हारवाल्याने. माझी मुळे मला म्हणाली सुद्धा. आज फुलवाल्याने हार फारच लहान दिला आहे. परंतु संध्याकाळी आरतीची वेळ झाल्यामुळे तो हार तसाच बाबांच्या तसबिरीला चढविला. दुसऱ्या दिवशी म्हणजे शुक्रवारी दि. १५ मार्च द५ ला सकाळी माझे पति ऑफिसला जाताना बाबांना नमस्कार करायला गेले तर हार

थोडा खाली आला होता. आम्हाला वाटले गाठी सैल झाल्यामुळे खाली आला असेल. परंतु नंतर सकाळी ९.०० वा. माझ्या मुली मला म्हणाल्या आई, हार बघ किती वाढलाय आणि बघते तर खरोखराच हार फोटोच्या दिडपट खाली आला होता. माझ्या मोठ्या मुलीने हाराच्या खाली भितीवर खूण करून ठेविली व नंतर सुमारे तासाभराने पुन्हा पाहिले तर हार आणखी वाढला होता व सतत वाढतच होता. तसेच गुरुवारी हार घालल्या नंतर शुक्रवारी जेव्हा हार वाढत आहे हे लक्षात आले तेव्हा आम्ही हारांतील फुले मोजली होती. सोमवारी जेव्हा वाढ होण्याचे थांबले तेव्हा पुन्हा फुले मोजून पाहिली ती ७२ फुले होती व हाराचा आकार पूर्वीपेक्षा जवळ जवळ तिप्पट वाढला होता !! आम्हांला खूप खूप आनंद झाला. वरेच साईभक्तांनी दर्शन घेतले. बाबांची लीला अगाध आहे. भक्ताने भक्तिभावाने वाहिलेले एक फूल देखील मोठ्या हाराच्या पेक्षा मौलिक आहे. हे बाबांनी आम्हांला हया हाराच्या चमत्काराने दाखविले. अशीच आमच्यावर व सर्व साईभक्तांवर श्री साईबाबांची कृपा राहो अशी मी श्री साई चरणी प्रार्थना करते.

श्री साई चरणी कोटी कोटी प्रणाम.

नित्य मी जिवंत जाणा हेची सत्य ।

नित्य घ्या प्रचित अनुभवे ॥

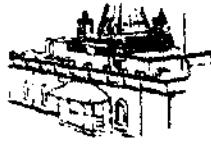
322

योगायोग की चमत्कार

श्री. वासुदेव रा. पवार
मु. एडगांव, पोस्ट वैभव वाडी
जि. सिधुदूर्ग

श्री बाबांचे प्रथम समाधी दर्शना नंतर जन्मलेला माझा मुलगा चि. प्रसादवय ४ वर्षे. हा गेल्या डिसेंबर पासून पोलिओने आजारी आहे. त्याला उधे रहाता व चालता येत नाही. त्याला जानेवारीत शिरडीस घेऊन गेलो. त्यानंतर मुंबईच्या ३ प्रसिद्ध साईभक्तांनी त्याला पाहून हा लौकर चालू शकेल असे सांगून उदी दिली. त्यात मुलुंडच्या साईधामचे परमभक्त श्री. वाडकर बाबा यांनी दर शनिवारी शनिमहात्म्य वाचा असा सल्ला दिला. परंतु मी त्याबाबत २-३ महिने चाल ढकल केली. गेल्या आषाढात एक जाहिरात वाचून मुंबईच्या नवनाथ प्रकाशनकडे म. आ०. पाठवून एक शिवलीलामृत व एक निवडक दहा स्तोत्रे पाठविणेसाठी कळविले. त्यांचे कडून श्रावणातल्या पहिल्या शुक्रवारी पोस्टाने पुस्तके आली. उघडून पाहतो तर वरच पुस्तकाचे बील. त्यावर निवडक दहा स्तोत्रे व शिवलीलामृत

पाठविल्याचा उल्लेख होता. प्रत्यक्ष पुस्तके उघडून पाहातो त्यात निवडक दहा स्तोत्रे व एक शनि महात्म्य हे पुस्तक पहाताच मला एकदम आश्चर्याचा सुखद असा धक्का बसला. दुसरेच दिवशी पहिला श्रावण शनिवार म्हणून त्या दिवसा पासून वाचनास सुरवात केली. बाबांच्या एका परम भक्ताचे वचन खरे करणे करिता तर बाबांनी ही किमया केली नसावी ना ? कारण मी जरी हेतुपुरःसर विसरलो असलो तरी भक्ताचे तोंडी बोललेले बाबा कसे विसरतील ? माझा मुलगा अद्यापही चालत नाही. तरी माझा पूर्ण विश्वास आहे की ज्या अर्थी बाबांनी ही किमया दाखवून दिली आहे. त्या अर्थी माझ्या मुलास चालते केल्याशिवाय माझी साओ भाऊली रहाणार नाही.

माझ्या सारख्या विसराळू जीवास झोपेतून जागे करणाऱ्या माझ्या साई भाऊलीस माझे कोटी कोटी प्रणाम.

गोठ

मला आलेला अनुभव

श्री. प्रभाकर गोडबोले
फडणीसकी गोठ, गणेश बाजार ग्वालहेर

ता. १२-८-८५ रोजी माझा मुलगा चि. विशाल वय ४ वर्ष हयास सात आठ दिवसांपूर्वी गोवर निघाला होता. गोवरा नंतर त्यास ताप ही चढला होता त्यामुळे तो अतिशय अशक्त झालेला होता. हयाच अवधीत त्याच्या मानेवर दोन्ही बाजूस फोड व एक गळ्याच्या मध्यभागी असे तीन फोड झाले. प्रथमच हया फोडाचा आकार लहान असल्याने पावसाळी फोड म्हणून डॉक्टरी इलाज करवला नाही. पण पहाता पहाता हया फोडाचा आकार खुप वाढला व त्यामुळे त्याला त्याची मानही फिरवण्यास त्रास होऊ लागला त्याला फारच कष्ट होत होते, व रात्री ही जागून निघत होती. त्यामुळे आम्हा उभयतांस फार काळजी वाटू लागली पण बाबांवर आमचा पूर्ण विश्वास ठेवून. त्याच्या फोटो कडे पाहून विनंती केली की बाबा उद्या सकाळ पर्यंत त्याला आराम होऊ दे. बाबांची उदी घरात होतीच ती त्याच्या फोडावर व कपाळी लावली. दुसरे दिवशी म्हणजे ता १३ रोजी फोड फुटण्यास सुरवात झाली खुप पू व रक्तही निघू लागले. नंतर डॉक्टरी इलाज ड्रेसिंग, इंजेक्शने वगैरे झाली, व संध्याकाळी तो पहिल्या सारखा मान फिरवू लागला, व पूर्ववत कार्यक्रम सुरु झाले, आता २-४ दिवस डॉक्टरी इलाज चालेल, पण विशेष म्हणजे की बाबांनी आमची हाक ऐकली व मुलास ठीक केले.

जया मनी जैसा भाव । तया तैसा अनुभव ॥

जया मनी जैसा भाव । तया तैसा अनुभव ।

श्री. उदयकुमार वि. आडविलकर
मु. पो. वडगाव, सोनार गल्लीजवळ,
ता. हातकणंगले, जि. कोल्हापूर

१०-१०-८३ रोजी रविवारचा दिवस होता. त्याच दिवशी माझी
असोशियनची टायफिंगची परिक्षा होती आणि त्याच दिवशी मला सकाळपासून
ताप, थंडी व डोके दुखी यांचा खूप त्रास होत होता. किती उपचार केले तरी ताप
काही उतरत नव्हता. परिक्षेसाठी गेलो असता मला खूपच त्रास वाटत होता. काही
केल्या काही सुचत नव्हते. माझी परिक्षा सकाळी ११ वाजता होती. तेव्हा खूप ताप
आला मी सरांना भेटलो व माझ्या तब्येती बाबत सांगितले तेव्हा सरांनी मला दुपारी
२ वाजता येण्यास सांगितले. मी दोन तास विश्रांती घेतली त्या विश्रांतीमध्ये मी श्री
साईबाबांचा धावा केला. त्यांची उदी संपूर्ण अंगाला लावली व त्यांच्या नामाचा जप
केला. ती उदी लावल्या. पासून १ तासाच्या आतच माझा थोडा ताप उतरला नंतर
औषध घेऊन परिक्षेसाठी गेलो व न्हा टायफिंगचा पेपर मला खूपच सोपा गेला.

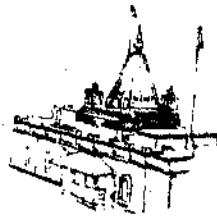
ही साईबाबांची कृपा पाहून मला खूपच आनंद झाला. साईबाबा हे "सबका
मालिक है".

मग जो गाई वाडे कोडे माझे चरित्र माझे पवाडे । तयाचे मी मागेपुढे चोहीकडे उभाच ॥

कु. शकुन्तला द. ओसले
एच/१५, अंबिकर नगर
परेल टॅक रोड, मंबई

श्री साईबाबांच्या वचनाप्रमाणे ते सदैव माझ्या मागेपुढे उभे रहातात. ते
अनुभव मी लिहीन लिहीन म्हणता म्हणता आता लिहायला घेतले. म्हण आहे
संकट काळीच देवाची आठवण येते. पण तरीही श्री साईनाथ कधीही रागवत
नाहीत. ते धावूनच येतात, आणि चांगले करण्यासाठीच सर्व करतात. असा माझा
विश्वास आहे. बाबा माझे सर्वस्व आहेत. त्यांच्या शिवाय मला कोणाचा आधार
आहे? सर्व करते करविते तेच आहेत.

मागे मी मनाने खूप खचले होते पण श्री बाबांनीच मला त्यातून बरे केले. माझा
डावा पाय वरून खालीपर्यंत खप दिवस दखत दोन्हा मी ——

व तीर्थनि माझा पाय बरा करा. नंतर मी भोपाळला असताना पाय घसरून इतकी वाईट पडले. मला चौधानी धरून आणले. अंगाला घाम सुटला. अर्धवट बेशुद्धच झाले. माझे भाऊ म्हणाले. मी उचलून तुला पलंगावर झोपवतो. म्हटले नको मी चालून बघते. श्री साईबाबांची आळवणी करून उठले व चालत पलंगावर जाऊन झोपले. म्हटले बाबांची उदी आणि तीर्थ द्या, आणि काय चमत्कार एकदम मला धैर्य आले. भावाना म्हटले तुम्ही ऑफीसला जजा. मला बरे आहे. मी उठून कपडे पण बदलले. नंतर साईनाथांना म्हटले 'काही मोडलेले हाड सरकलेले नसू दे. आणि एकसरे काढला तर सर्व ठीक. त्यानंतर एकदा सकाळी मी उठले व बाथरूमला गेले. सर्व झोपलेले. पाय घसरून सपशेल आडवी पडले. उठता येईना सारखा श्री साईनाथांचा धावा सुरु केला. बाबा काही मोडलेले नसू दे. मला परस्वाधीन करू नका. तुमच्या शिवाय माझे कोण बाबा. १५-२० मिनिटे त्या स्थितीत बाबांचा धावा करत पडले होते आणि श्री बाबांचे नाव घेऊन उठले आणि सांगायचे म्हणजे काही दुखले पण नाही. नंतर मला मागे १। महिना डिसेंट्रीचा त्रास झाला. खूप औषधे घेतली. पण बरे वाटे ना. श्री बाबांना म्हटले साईनाथा तुझ्या उदीने व तीर्थनि मला बरे केलेच पाहिजे. मला खूप अशक्तपणा आला होता मन घावरले होते आणि मला श्री साईनाथांनी बरे केले. तेच सर्व माझी काळजी चित्त दूर करतात. सकाळी उठल्यावर मध्यंतरी व झोपताना त्यांची उदी व तीर्थ मी घेते. माझा पूर्ण विश्वास आहे की बाबाच परब्रह्म आहेत. दीनांचा दयाळू व मनाचा मवाळू। शिरडीचा श्री साई कृपाळू.

श्रीसाईलीला

श्री साई काव्य बहार विशेषांक
१ फेब्रुवारी १९८६ रोजी प्रसिद्ध होईल

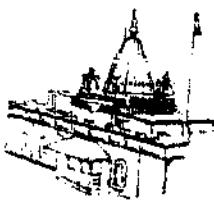
संकट समयी श्रीसाई

सौ. सरल काबाडी,
३ फालगुनी, सरोजिनी रोड,
सांताक्रूझ (पश्चिम).

संकट समयी मज सांभाळिती ।
पुरविती आर्ती साईनाथ ॥
किती सांगू तुम्हां बाबांची महती ।
व्यथी ठायी येती अनुभव ॥
चालती संगती हाती धरोनिया ।
जीवन हे तयां धरोनिया ।
जीवन हे तयां अर्पियेले ॥
मज नित्य येई त्यांचा अनुभव ।
'सरल' हा भाव धरी चित्ती ॥

अशा हया, नित्य मला हात धरून चालविणाऱ्या बाबांचे किती अनुभव सांगावे ? अनेक अनुभवातील हा अेक अनुभव आहे.

तेव्हा आम्ही नागपूरला होतोः व माझा ५ वर्षांचा मुलगा वर्ध्याला माझ्या आईवडिलांकडे राहत असे. तेव्हाचा हा प्रसंग ! माझे दिर न्यूयॉर्कला जाणार होते. त्यांना निरोप देण्यासाठी आम्ही मुंबईला जाण्याचे ठरविले, त्याप्रमाणे सर्व तयारी झाली. मुलगा वर्ध्याला आम्हाला येअनु मिळणार होता. नागपूर-दादर अेकस्प्रेसच्या रात्री १० वा. च्या तिकिट्सचे रिझर्व्हेशन झाले व ठरविलेल्या दिवशी आम्ही आमच्या लक्ष्मीनगरच्या घरून रात्री ९ वा. च्या सुमारास स्टेशनवर निघण्याकरीता आमच्या 'कार'मध्ये बसलो. परंतु गाडीत त्याचवेळेस काही बिघाड झाल्यामुळे गाडी सुरुच होत नव्हती. माझ्या पतीने खूप प्रयत्न केला पण गाडी अडूनच बसली. तेथेच १० वाजले. माझ्या पतीना वाटले की, आता 'स्टेशनवर जाण्यात अर्थ नाही, तेव्हा मुंबईचा बेत रहित करावा. पण माझा प. पू. बाबांवर दृढ विश्वास होता. मी माझ्या पतींना सांगितले की, बाबांच्या कृपेने आपणास गाडी मिळेल व आपण जरूर मुंबईस जाअ. तेव्हा आपण 'अजनी' (नागपूर मधिलच) स्टेशनवर, जे आपल्याला जवळ आहे तेथे जाअ. त्याप्रमाणे माझ्या भावाला ऑटोरिक्षा आणण्यास पाठविले. माझा धांवा व माझ्या पतीचा नकार चालूच होता. तेवढयात आमच्या बाजूला राहणारे सद्गृहस्थ तेथे आले व सर्व परिस्थिती पाहून त्यांनी 'काय झाले ?' असे विचारले. तेव्हा आम्ही त्यांना सर्व परिस्थिती सांगितली. घडयाळाकडे पाहून त्यांनीही माझ्या पतीच्या म्हणण्याला द्योरा दिला व सर्व सामान परत धरी ठेवून स्वस्थ झोपावे असा सल्ला दिला. कारण

त्यांच्या म्हणण्याप्रमाणे गाडी 'अजनी' स्टेशनवरूनही सुटली असणार? पण माझा बाबांवर अती विश्वास होता. मी सुद्धा जिदीलाच पेटले. शेवटी स्त्रीहड्हापुढे मान तुकवून किंवा बाबांच्या प्रेरणेने माझे पती स्टेशनवर येण्यास तयार झाले. त्या सद्गृहस्थांनी आपल्या मुलाला स्वतःच्या गाडीत आमचे सामान ठेवण्यास सांगितले व वर हे ही सांगितले की, 'यांना स्टेशनपर्यंत नेअून सोडून येअू नको. गाडी गेल्याची खात्री करून परत घेअून ये.' तेवढ्यात माझ्या भाचा 'ऑटो' घेअून आला. त्याला पैसे देअून आम्ही 'अजनी' स्टेशनवर गेलो. सर्वांची खात्री (अर्थात् मी सोडून) होती परत घरी यावे लागणारच! अजनी स्टेशनवर फलाटावर जाण्याकरता आम्ही जरा धावतच होतो. टी.सी. ने विचारले, 'कां धावता?' माझ्या पतीने त्यांना उलट विचारले 'ऐकस्प्रेस गेली ना?' तो म्हणाला 'ऐकस्प्रेस आलीच नाही. अर्धा तास लेट आहे. ती नागपूरहूनच सुटते. पण ती लेट होण्याचे कारणच कळत नाही? मी माझ्या पतीकडे साभिप्राय पाहिले व त्यांनीही डोळ्यानेच श्री बाबांना मानल्याचे कबूल केले. आम्ही फलाटावर गेलो पण आम्हाला आमचा डबा बघण्याला वेळ नव्हता, कारण तेवढ्यात गाडी आलीच. आमच्या समोरून जाणाऱ्या ऐका डब्यातून 'काबाडी, या डब्यात ये, तुझे रिझर्व्हेशन येथेच आहे,' असे शब्द आले. जाअून बघतो तर माझ्या पतीच्या ऑफीसमधील त्यांचा मित्र तेथे होता. त्याने नागपूर स्टेशनवरच प्रवाशांच्या यादीत आमचे नांव पाहून वाट पाहिली व गाडीने नागपूर स्टेशन सोडल्यावर टी.सी. ला 'अजनी' पर्यंत आमची जागा कोणालाही न देण्याची विनंती केली. कारण ऐक सीट त्याने ऐका मारवाडी सद्गृहस्थाला देण्याचे कबूल केले होते. मी तर बाबांना गाडी मिळाली तर १.२५ रु. पेढे वाटण्याचे कबूल केले होते. माझा जप सुरुच होता. बाबांचे नाव घेतच मी माझ्या सीटकडे गेले, जेथे ते मारवाडी सद्गृहस्थ बसले होते. मला पाहताच ते उठले. मी त्यांना सहज विचारले, 'आपण कोठे जाता?' त्यांनी उत्तर दिले 'शिर्डी!' ते दोन शब्द ऐकताच मात्र माझा स्वतःवरील ताबा गेला व माझ्या डोळ्यातून अविरत अश्रू झरू लागले. ते गोंधळून माझ्या पतीकडे पाहू लागले. तेव्हा माझ्या पतीने त्यांना सर्व प्रसंग सांगितला. तेव्हा त्या सद्गृहस्थाच्याही डोळ्यातून आनंदाश्रू वाहू लागले व त्यांनी सांगितले की, ते बाबांचे निस्सिम भक्त असून सतत शिर्डीवारी करीत असतात व आता सुद्धा ते स्वतःचा नवस फेडण्याकरीताच शिर्डीला जात आहेत. मी माझ्या पतीना त्यांच्या जवळ १.२५ रु. देण्यास सांगितले, कारण माझा नवस ते शिर्डीलाच फेडतील व प्रत्यक्ष बाबांच्या पुढेच नैवेद्य.(पेढे) दाखवितील. नंतर बाबांच्या अनुभवांचे 'पेढे' ऐकमेकांना देत ती रात्र आम्ही साईनंदातच घालविली!

सांगितले तुम्हा नसे माझे कांहीं।
कर्ता करविता तोचि एक साई ॥

डोळ्यावरची गाठ गेली

सौ. सरलादेवी रामचंद्र शिंदे
१५ "हरिकृपा" रुईकर कॉलनी,
कोल्हापूर ४१६ ००५.

"तैसा तैसा पावे मी ही त्यासी" त्याप्रमाणे बाबा मला पावले. माझा अनुभव असा की माझ्या डाव्या डोळ्याच्या पापणीवर वाटाण्या एवढी एक गाठ आली. डोळ्यांच्या प्रसिद्ध डॉक्टरांना दाखविली. ते म्हणाले हया वयात ही गाठ काढता येत नाही. आता माझे वय पासष्ट आहे. मला मोठी काळजी उत्पन्न झाली. डोळ्यांची बाब. डोळे आहेत तर सर्व.

मी बाबांना मनोभावे साकडे घातले की बाबा माझी ही गाठ पंधरा दिवसात नाहीशी करा नाहीतर माझी मोठी पंचाईत होईल. मी म्हटले मी तुम्हाला न चुकता अकरा मण्यांचे वस्त्र दररोज घालीन व उदी घालून तीर्थ पायाला लावून घेऊन. आणि आश्चर्य म्हणजे माझी ही डोळ्याची गाठ पंधरा दिवसात नाहीशी झाली. हा मला अनुभव १९८४ फेब्रुवारी मध्ये आला. खरेच बाबांची लीला अगाध आहे. असेच ते सर्वांना पावोत हीच बाबांच्या चरणी प्रार्थना आहे.

३८०

श्री साईकृपा

सौ. अर्चना चंद्रकरंत तावडे,
वि. नं. १२६/वृदावन पैलेस,
टिळक नगर, चेंबूर : ४०० ०८९.

दिनांक ११.७.१९८५ रोजी संध्याकाळी अचानक माझा उजवा डोळा भयंकर लाल झाला. शुभ्रपटल बुबुळावर किंचित सरकले व ती जागा फुगीर दिसू लागली. पापणी अजिवात मिटता येईना. मी खूपच घावरले. सर्वांनी मला डॉक्टरांकडे ताबडतोब जाण्याचा सल्ला दिला. श्री साईबाबांवर माझी श्रद्धा आहे. मी साईबाबाचा धावा केला. माझा डोळा एक दिवसात पूर्ववत होऊ दे. असे मी साकडे घातले व बाबांना सांगितले "माझा डोळा पूर्ववत करा" दुसऱ्या दिवशी डोळा पूर्ण बरा झाला. अशी ही आपली सर्वांची साईमाझली आमच्यासाठी नेहमीच धावत येते. मी रोज अंतःकरणापासून बाबांना म्हणते "बाबा अमाच आशिर्वादाचा हात आमच्या पाठीवर ठेवा" श्री बाबांची सदैव कृपा दृष्टी सर्व प्राणीमात्रावर राहो हीच श्रीसाईचरणी प्रार्थना आहे.

- साईबाबांची कृपा -

- श्री. शाम बेंद्रकर
हातखंबा, रत्नागिरी.

मी प्रथम १९७१ सालात विद्युत मंडळात लिपिक म्हणून नोकरीला लागलो. समाजकार्य करण्याबद्दलची मला प्रथम पासूनच ओढ होती. थोडयाच दिवसात वीजमंडळात कार्य करणाऱ्या एका युनियनचा सभासद झालो आणि मी लगेच समाज कार्य व संघटनेचे कार्याला सुरुवात केली. १९७५ साली मी वीज मंडळातील खाते परीक्षा उत्तीर्ण झालो. म्हणजेच वरिष्ठ लिपीकाची बढती मिळण्यास मी लायक झालो होतो. पण त्या त्या जागा शिल्लक नसल्यामुळे मला बढती मिळत नव्हती. असाच एकदा १९७७ साली मी रत्नागिरी येथे काम करीत असताना संघटनेच्या अधिवेशनासाठी धुळे येथे गेलो. धुळ्याला जाताना किंवा परत येताना वाटेत शिरडी लागतेच. आम्ही अधिवेशन संपर्क नव्हत येत असताना गाडी शिरडीच्या स्टॅडवर आल्यानंतर अचानक पणे बिघडली. आम्ही पुण्यापर्यंतचे एस.टी. चे तिकिट काढले होते. मग आम्ही काही प्रवासी लोकांनी कंडकटरकडे साईबाबांचे दर्शन घेऊन येऊ काय अशी विचारणा केली. आता कंडकटर साईच्या दर्शनाला परवानगी कशी नाकारु शकेल. मग आम्ही श्री साईबाबांचे दर्शन घेण्यासाठी निघालो. कंडकटरने गाडीचे काम होई पर्यंत तुम्ही दर्शन घेऊन या पण जरा लवकर परत या अशी सुचना केली होती.

मग मी आणि इतर एस.टी. तील प्रवासी साईबाबांच्या देवळाचे आणि तेथील संपूर्ण परिसराचे दर्शन घेऊन आलो. मला ते अतिशय आवडले. साईबाबांकडे पहाताच मला कोण जाणे पण साईबाबा आपल्याला पावतील असे वाटले. मी सहज नमस्कार करून मला खात्यात बढती मिळावी असा नवस बोललो. मी तेथे माझा नवस पुरा झाल्यास असे करीन तसे करीन असे मुळीच बोललो नव्हतो. त्यानंतर परत एस.टी. ने पुण्याला येऊन तेथुन रातराणी रत्नागिरी गाडीने मुक्कामी परत आलो. अगदी अनपेक्षीतपणे यावेळी मला साईबाबांचे दर्शन घडले होते. जण साईबाबांचे दर्शन घेण्यासाठीच आमची धुळ्यातुन निघालेली बस शिरडीला बंद पडली होती.

रत्नागिरीत आल्यावर मी परत नेहमी प्रमाणे कचेरीत जायला लागलो. एक महीना गेला असेल नसेल, तर बातमी आली की, वरिष्ठ लिपीकाच्या जादा जागा मंजुर झाल्या आहेत आणि माझा बढतीत क्रम लागणार. थोडयाच दिवसात १९७८ साली माझी वरिष्ठ लिपीक म्हणून बढतीची ऑर्डर आली. एवढेच नव्हे तर मला पाहिजे होते त्या ठिकाणी म्हणजे कुडाळला पोस्टींगही मिळून गेले. त्यावेळी मला तीव्रतेने 'साईबाबांची' आठवण येत होती. साईबाबांनी अनेकांच्या

मनोकामना पुन्या केल्या आहेत हे मी ऐकून होतो. पण आता प्रत्यक्षात अनुभव आला होता. त्या अनुभवामुळे माझी साईबाबांवरची श्रद्धा अधिक गाढ झाली. त्यानंतर मी कुठेही गेलो आणि कुठल्याही बुक स्टॉलवर एखादे साईबाबां विषयीचे पुस्तक पाहीले की खरेदी करून त्यांच्याविषयी जास्त माहीती मिळवण्याचा प्रयत्न करू लागलो. साईबाबांचा एक सुंदर फोटो मी शिरडीहून मागवून घेतला आणि घरांत लावून नित्यनेमाने त्यांना पुजू लागलो. आज माझा संसार अत्यंत सुंदर रितीने सुखात चालला आहे. तर अशी असते साईबाबांची कृपा. त्यांची कृपा आपणांस लाभल्यावर मग जीवनात काही कमी पडणार नाही.

३३

प्लॉट विकला गेला

सौ. अंजली किरण शहा
५४ महावीर नगर, सांगली ४१६ ४१६

ज्या ज्या वेळी मला अडचण अगर आमचे कुटुंबास अडचण येते त्या त्या वेळी मी मनोभावाने श्री साईबाबांना शरण जावून कृपेची मागणी करते. व त्यांचे शिरावर सर्व सोपवते. मी भक्तीभावाने त्यांचाच आश्रय घेते व त्यामुळे माझ्या सर्व आकांक्षा व अपेक्षा सफल होतात. त्याचा छोटासा दाखला असा :—

आम्हा कुटुंबियांनी पूर्वीच घेतलेल्या खुल्या जागेवर नवीन राहणेची इमारत बांधणेचे ठरवून एका सुमुहूर्तावर बांधकामास सुरवात केली खरी पण अनंत अडचणी येवू लागल्या. त्याबरोबर पैशाचीही मोठी अडचण आली. त्यावेळी आमचीच दुसरी एक खुली जागा विकून नव्या इमारतीच्या कामाची पूर्तता करावी या उद्देशाने गेले. वर्षभरावर सदर जागा विकावयाचा प्रयत्न करूनही ती विकली जाईना व आता इकडे तर पैशा शिवाय बांधकाम अपुरे राहीले व पुढे चालू करता येईना. त्या गोष्टी मुळे माझ्या पतिना व आमचे घरचे सर्वांना खूपच मानसिक त्रास होवू लागला व आमचे कुटुंबांचे सर्वांचेच मनस्वास्थ्यच जवळ जवळ संपुष्टात येवू लागले. त्यावेळी मी परमकृपाळू साईबाबांस त्यांचे फोटो समोर ठेवून व धूप करून "श्री साई देवा आमची दुसरी रिकामी जागा विक्री होऊ दे, पैसे मिळू दे. व माझ्या पतिदेवाची व आम्हा सर्व कुटुंबाची काळजी कमी होवू दे. कौटुंबिक स्वास्थ पुनश्च लाभून कौटुंबिक चिता नष्ट व्हावी अशी प्रार्थना केली. व सर्व भारत्यांचेवर सोपविला. दोन तीन महिने आले तसेच गेले, मात्र अचानक एके दिवशी तीन चार इसम सदर रिकामे जागेविषयीं चौकशी करू लागले. त्याच सुमारास

माझे पती औरंगबादेस कामासाठी जाणार होते व तेथून श्री सार्वनाथांचे दर्शनालाही जाणेचे ठरले. मी श्री सार्वदेवाशी पुनश्च सांकडे घातले की “श्री सार्वदेवा माझे पती तुमच्या दर्शनासाठी शिरडीस जाणेचे पूर्वीच सदर रिकामे फ्लॉटची विक्री व्हावी”. आणि सांगण्यास अतिशय आश्चर्य वाटते की, ताबडतोब दोनच दिवसांत वाटाघाटी होऊन सदर रिकामा फ्लॉट विकून नवीन बांधकाम बंद पडलेले ते सुरु करणेस पैसे आले.

श्री सार्वनाथ देव माझ्या प्रार्थनेस पावले हा तर आनंदच आहे व ते वरचेवर माझे कुटुंबावर प्रेमल नजरेने पहात असतात त्याचे प्रत्यंतर आम्हास तर वरचेवर येते.

भक्तांसाठी सदैव धावत येणारे अनंत कोटी ब्रह्मांड नायक, राजाधिराज, योगीराज श्री सार्वबाबांना कोटी कोटी प्रणाम.

असेच आम्हा कुटुंबियावर आपली मायेची पाखर सदैव आहेच व ती वाढावी हीच प्रार्थना.

सार्वबाबांनी सापाच्या रूपात दर्शन दिले

सौ. सुमन पांडुरंग मिराशे
पाटबंधारे वसाहत अुमरी (स्ट.)
जि. नांदेड

दिनांक १७ ऑगस्ट १९८२ रोजी आमच्या घरी श्री सार्व सच्चरिताची समाप्ती झाली. मी महादेवाच्या दर्शनासाठी १० वाजता मंदिरात गेली होती. माझ्या बरोबर इतर बायकाही होत्या मी मनात विचार करीत होते की आज सकाळी बाबांच्या पोथीची समाप्ती झालेली आहे व बाबांनी आपणास कोणत्यातरी स्वरूपात दर्शन द्यावे. ही मनातील तीव्र इच्छा होती. गावातील महादेवाच्या मंदिरात १० वाजता इतर बायका सोबत दर्शन घेत असताना एक साप कोठून आला ते कळण्याच्या आतच तो महादेवाच्या पिंडीवरून चढून पुन्हा २ मिनीटातच नाहीसा झाला. मी मनोभावे बाबांचे सापाच्या रूपात दर्शन घेतले अशा रीतीने श्री सार्वबाबांनी माझ्या मनातील असलेली आंतरिक इच्छा पूर्ण केली तीही पोथीची समाप्ती झालेल्या दिवशीच. धन्य ते बाबा. आम्हा सार्वभक्तांवर त्यांची अशीच कृपा राहो हीच प्रार्थना.

साईबाबा नवसाला पावले २८३

सौ. उषा कशिनाथ जठर

"पंचशील सोसायटी"

बि. नं. १२३, खो. नं. ४०७९

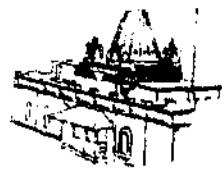
४ था माळा, नेहरू नगर

कुला, पूर्व, मुं. नं. ४०० ०२४.

आमचे घरांत बरीच वर्षे साईबाबांची भक्ती चालू आहे. त्यांच्या पोथीचे पारायण पण केले आहे. साईबाबांनी केलेले अनेक चमत्कार साईलीलेमध्ये वाचले आहेत. मला पण वाटत असे की आपणाला पण साई चमत्कार दिसावा व त्याचे वर्णन साईलीलेत लिहावे. त्या प्रमाणे मला व माझ्या मुलाला त्यांच्या चमत्काराचा अनुभव आला म्हणून तो साईलीलेसाठी लिहून पाठवित आहे.

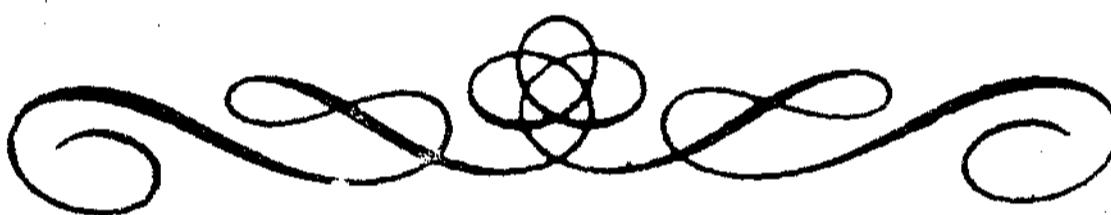
माझा मुलगा चि. अनिल हा आर. टी. ओ. मुख्य कचेरीत नोकरीस आहे. क्लार्क म्हणून. त्याची साईबाबांवर फार श्रद्धा. साईना नमस्कार केल्याशिवाय तो घरातून बाहेर पडत नाही. त्याने असिस्टन्ट व्हेईकल इन्स्पेक्टरचे जागेसाठी परीक्षा दिली व त्या परीक्षेत उत्तम पास झाला. परंतु त्याला त्या जागेसाठी बोलावणे येत नव्हते. बरेच दिवस झाले. वाट पाहून तो कंटाळला. त्यानंतर त्याने जंगल अधिकाऱ्याचे जागे साठी परीक्षा दिली व साईबाबांना नवस केला की मला या जागेसाठी बोलावणे येऊ दे, मी शिरडीस बाबांचे दर्शनाला येईन.

परंतु जंगल अधिकाऱ्याचे जागेसाठी त्यांने जंगलात जावे हे मला आवडले नाही. म्हणून मी दयाळू साईबाबांना नवस केला की माझ्या मुलाला इन्स्पेक्टरचे जागेसाठी बोलावणे येऊ दे. म्हणजे त्याचे जाणे आपोआप रद्द होईल. परंतु साईमाऊलीला चमत्कार दाखवायचा होता. त्यांना दोन्ही भक्तांच्या इच्छा पूर्ण करावयाच्या होत्या. म्हणून त्यांनी प्रथम मुलाच्या इच्छेप्रमाणे अधिकाऱ्याचे पात्रतेसाठी पत्र पाठविले. त्याप्रमाणे त्याने बालाघाटला पूर्ण शिक्षणसाठी जाण्याची सर्व तयारी केली. तो लांब जाणार म्हणून माझ्या इच्छेप्रमाणे सत्यनारायणाची पुजा घातली. त्या नंतर तो स्वतः शिरडीस जाऊन श्री साई समाधीला भेटून आला. त्या नंतर दोन दिवसांनी त्याची निघण्याची तारीख होती. कारण तिकीटी रिझर्व केल्या होत्या. मी त्याला म्हणाले दोन दिवस आणखी थांब, त्यानंतर गुरुवारी साईचा वार येत होता त्या दिवशी निघ असे मी म्हणत होते. परंतु तिकीटे काढलेली असल्यामुळे तो थांबावयास तयार होईना. मी मनातून सारखा साईचा धावा चालविला होता की याला परत येण्याची बुद्धी द्या म्हणून. आम्ही सर्व त्याला व त्याच्या मित्राला पोहोचविण्यासाठी कल्याण स्टेशनवर गेलो. आम्ही सर्वांनी साश्रु नयनांनी दोघांना निरोप दिला व रात्री परत घरी आलो. त्या दिवशी आम्हाला मुळी झोपच लागली नाही.

दुसऱ्या दिवशी बुधवारी त्या दिवशी माझा दोन नंबरचा मुलगा चि. अतुल हा पण साईभक्त आहे. आपल्या दादाने लिहून ठेवलेले राजिनामा पत्र घेऊन चि. अनिलचे ऑफीस मध्ये गेला व तेथील क्लार्क जवळ ते दिले. तो आश्चर्याने बघतच राहीला. अरे तू आलास बरे झाले कारण आम्ही अनिलचे घरी निरोप कसा पाठवावा या विचारात होतो कारण त्याचे राजिनामा पत्र आताच देऊ नका. त्याला इन्स्पेक्टरचे जागेसाठी निवडले आहे. तरी त्याला ताबडतोब तार करा व बोलावून घ्या. त्या प्रमाणे आम्ही ताबडतोब बालाधाटला तार केली व पाठोपाठ पत्र पाठविले. तार व पत्र त्याला लवकरच मिळाले. साईची कृपा त्यांनी परत येण्याचा निर्णय त्वरीत घेतला व परत आला व नवीन जागेवर काम करू लागला. चि. अतुल हा पण श्री साईचे कृपेने ठाण्याच्या जिल्हा कोर्टमध्ये कामाला राहीला. माझी मुलगी चि. रश्मी ही एस. एस. सी. पास झाली. त्यांची नोकरी उत्तम चालली आहे. अशा तन्हेने श्री साईबाबांनी आमचे घरी आनंद आनंद केलेला आहे. त्यांची कृपा दृष्टी अशीच आमचेवर सदैव असावी ही साईचरणी प्रार्थना.

साईबाबा कृपाळू । फार असती मायाळू ॥
करती सर्वांचा प्रतिपाळू । भवसागरी या ॥

साई तारी त्याला कोण मारी

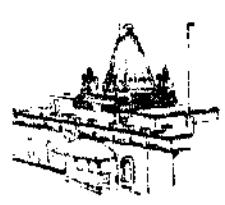
श्री. दत्तात्रय बेंड्रे सावरगावकर
मु. पो. ता. भोकर
जि. नांदेड ४३१ ८०९

श्री साईबाबांची लीला अगाध आहे. गेल्या पाच वर्षांपासून मी श्री साईबाबांची भक्ती करतो. गुरुवारी उपवास करून सायंकाळी आरती करून प्रसाद म्हणून नारळ फोडतो. मी बाबांची मनोभावे सेवा करून सुद्धा बाबांचे दर्शनास शिरडीस जाण्याचा योग येत नव्हता. गेल्या एप्रील ८४ मध्ये रामनवमीला आमचे पाहुणे श्री प्रसराम पाटील चिंचाळकर शिरडीस जावून आले व मला म्हणाले काका तुम्ही बाबांची फार भक्ती करता परंतु एकवेळ शिरडीस बाबांचे दर्शनाची इच्छा आहे परंतु योग काही येत नाही. तुम्ही सोबत येत असाल तर आम्ही उद्याच बाबांचे दर्शनाला निघतो आणि काय आश्चर्य! आठ दिवसापूर्वीच शिरडीला जावून आलेले असून सुद्धा ते आमचे बरोबर यायला तयार झाले. मी माझी पत्नी व माझी लहान मुलगी व पाहुणे भोकरहून दि. २८.४.८४ ला नांदेडला आलो व सर्वांना रेल्वे

स्टेशनवर बसवून मी काम नसताना सुद्धा जुन्या मोँढयात गेलो परत येताना उशीर
झाला म्हणून मी धावत पळत स्टेशनाकडे येत असताना मागून सी.टी. बस आली.
बसचा वेग कमी आहे म्हणून मी एक हात सी.टी. चेंडूक्यास धरून एक पाय वर
ठेवला तेव्हढयात बसचा वेग वाढला व माझा एक पाय पायरीचे खालचे बाजूस
गेला व दंडूक्याचा हात सुटला. तेवढयात पापणी लवते न लवते सी.टी. मध्ये
तोच एका व्यक्तीने माझ्या दंडास घटू धरून सी.टी. मध्ये ओढले मी तर बेशुद्ध
पडल्यागत झालो व माझ्या सर्वांगास दर दरून घाम फुटला. मला बोलता येईना.
बस मधील अनेक व्यक्तीनी मला विचारले एवढ्या घाईने कोठे जात आहात ? मी
उत्तर दिले "बाबांचे दशनाला". सर्वांनी खरोखरच बाबांचे उपकार मानले. मी
बस मधून उतरून रेल्वे स्टेशन मध्ये आलो तर आमची सर्व मंडळी रेल्वेत बसली व
रेल्वे सुटणार तेवढयात मी त्यांचे जवळ गेलो. एवढा वेळ का लावलात म्हणून ते
माझेवर रागावणार तेवढयात मी वरील घटना त्यांना सांगताच सर्वांचे डोळयात
पाणी आले व सर्वांनी बाबांचे आभार मानले व बाबांची कृपा व बाबांचे दर्शनास
आपण जात आहोत म्हणूनच प्रत्यक्ष बाबांनी अपघातातून वाचविले. यापुढे
आमचा प्रवास व दर्शन सुखरुप झाले व सुखाने घरी परत आलो.

मला दुसरा ताजा अनुभव दि. २२-१२-८४ रोजी आला. सकाळी मी स्नान
करून माझ्या दिड वर्षाच्या मुलीस घेऊन नित्याप्रमाणे हनुमानाचे दर्शनास गेलो.
येताना फूल घेवून घरी आलो. माझी दिड वर्षाची रंजना नावाची मुलगी हातात फूले
घेऊन घरात आली. साईबाबांचे फोटोसमोर समई जळत होती. माझी मुलगी
बाबांचे फोटो जवळ गेली व वाकून बाबांचे डोक्यावर फूल तिने ठेवले. तेवढयात
समईने मुलीचे झग्याचा पेट घेतला व अध्यपिक्षा जास्त झगा जळाला. तेव्हा मुलगी
आक्रोश करून रडू लागली व बाबा बाबा म्हणू लागली. मी बाहेर अंगणात बसलो
होतो व माझी पत्नी आणि आई दुसऱ्या खोलीत गहू निवडीत बसली होती. मुलीचा
आक्रोश ऐकून ते देव्हान्याकडे जातात तोच ते दृश्य पाहाता क्षणीच आरडा ओरड
करून हातांनी चोळून आग विज्ञविली आणि काय आश्चर्य म्हणावे की बाबांची
अगाध लीला म्हणावी. अध्यपिक्षा जास्त झगा जळून सुद्धा माझ्या मुलीचे मांडीस
पंचविस पैशाचे नाण्यापेक्षाही कमी जखम झाली. वाड्यातील सर्व मंडळी
जमली. मी मुलीस विचारले समईकडे कशाला गेलीस? ती बोबड्या भाषेत
म्हणाली, "बाबाला फूल" आणि मी पहातो तर काय खरोखरच बाबांचे डोक्यावर
फूल आहे. हे सर्व माणसानी पाहीले व सर्वांनी बाबांचे शतशः आभार मानून
बाबांमुळेच मुलगी वाचली. बाबांची लीला अगाध आहे. साईंतारी त्यास कोण
मारी असे सर्वांचे तोंडून शब्द निघाले.

माझी दिड वर्षाची मुलगी असून सुद्धा दररोज तिन चार वेळा बाबांचे दर्शन
घेऊन स्वतः अंगारा लावून घेते. माझ्या लाडक्या साईं माऊलीस शतशः प्रणाम.

- धन्य ती साई माऊली -

- कु. जया ना. काशीद, बी. ए.
मु. पो. वैराग, ता. बाशी, जि. सोलापूर

धन्य ती साई माऊली, आम्हा दिन दुबळ्यांची साऊली ।

वरील पंक्ती प्रमाणे खरच साईबाबा म्हणजे आईच्याही पेक्षा जादा दिलासा देणारी साऊली वाटते. त्याचे प्रत्यंतर मला आले ते मी देत आहे.

खरच तो दिवस म्हणजे आम्हा कुटुंबीयांना अंधकारमय होता. परंतु त्या अंधकारात प्रकाश दाखविणारी मायेची माऊली साई होती. माझी मोठी बहिण लताचे हृदयाचे झडप बदलण्याचे ऑपरेशन व्हावयाचे होते. वास्तविक ऑपरेशन अतिशय मोठे व अत्यंत अवघड आहे असे डॉक्टरांनी वेळोवेळी सांगितले होते. परंतु ऑपरेशन करणे अतिशय आवश्यक होते. त्यामुळे आम्ही कुटुंबीयांनी नाइलाजाने ऑपरेशन करावयाचे ठरविले. परंतु मनात धाकधूक, काळजी होती. काही विपरीत तरी घडणार नाही ना ? अशी उगीच भिती वाटायची.

परंतु माझा विश्वास साईवर होता. तशी तीन चार महिनेच अगोदर बाबांची मी भक्त झाले होते. एके दिवशी दुपारी पडल्या पडल्या गुंगी लागली आणि बाबांनी दृष्टांत दिला की माझ्या बहिणीचे ऑपरेशन व्यवस्थीत झालेले आहे व मी त्या टाक्यांवर बाबांची उदी चोळते आहे. मी लगेच आईला सांगितले की ऑपरेशन व्यवस्थीत होणार मला आताच दृष्टांत बाबांनी दिला. तरी आईचा विश्वास बसणे जरा कठीणच ! शेवटी आणरवीन एक प्रयत्नम्हणून बाबांना म्हटले बाबा, माझ्या बहिणीचे ऑपरेशन व्यवस्थीत होऊ दयात.

आणि बाबांनी माझी हाक ऐकली आणि माझ्या बहिणीचे ऑपरेशन व्यवस्थीत झाले. ऑपरेशन पाच तास चालले. एवढे मोठे ऑपरेशन झाले असतांना ती आठव्या दिवसा पासूनच फिरायला लागली. मग आम्ही तिला बाबांची उदी रोज लावताच तिच्या त्या दिवसापासून ती देखील बाबांची भक्ती करू लागली आहे. विशेष म्हणजे ऑपरेशनचा दिवस नक्की माहीत नव्हता. वडील मुंबईला केव्हा ऑपरेशन आहे ते पहाण्यास गेले होते. तिला अगोदरच अँडमीट केले होते. आणि काय आश्चर्य ज्या दिवशी ऑपरेशन झाले, त्याच दिवशी त्याच वेळेला पुण्यात माझे (माझ्या आत्याकडे) बाबांच्या पोथीचे पारायणाचा शेवट होत होता.

खरच साई माऊली धन्य आहे. अशीच दीन दुबळ्यांच्या हाकेला ओ दयावी हिच साईचरणी प्रार्थना.

आई साईपदी विलीन झाली

श्री. आर. डी. सबनीस

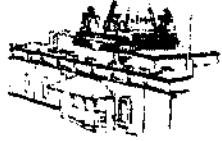
पर्सोनेल ऑफीसर

वालचंद नगर (जि. पुणे)

२-३-१९६० ! पौष पौर्णिमा !! त्या दिवशीच्या आकाशांतील पूर्ण चंद्राने भूतलावर सुधेचा वर्षाव केला पण मला मातृत्वाचे वियोगाचे घोर अंधःकारात लोटून दिले.

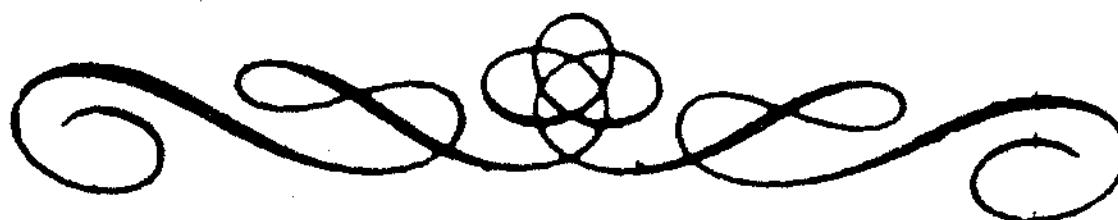
त्या आधी ८/१० महीने ती अंथरुणावर विकलांग स्थितीत जीवनाची वाटचाल करीत होती. आमचे घराणे धार्मिक! चांगले संस्कार झालेले! जीवनाच्या पैलतीरी जातांना सुद्धा वडिलधान्यांचा आदर, गुरुजना बद्दल प्रेमभाव हीच शिक्कवण ती ठेवून गेली. आमचे मूळ घराणे श्री स्वामी महाराज अक्कलकोटकर यांचे वारसा घेवुन आलेले! त्यातच आईच्या तारुण्यात श्री साई महाराजांच्या सान्निध्यात ती काही वेळ आलेली! श्री स्वामी व श्री साई अेकच असलेचा तिचा दृढ भाव! त्यामुळे आम्ही सर्वच साईभक्त झालो व त्याचेच अनुग्रहीत श्री नाना महाराज (श्रीधरानंद सरस्वती) यांचा अुपदेश होवुन रोपटे वाढू लागले. मातृप्रेमाचे खत पाणी निरनिराळे ग्रंथ वाचून, भजने म्हणून, ते फोफावत चालल. तिच्या ओंजारपणात अनेक वेळा श्री साईनी मला धीर दिला त्यातील अेक!

अर्धांग वायुच्या दुखण्याने आई अशक्त झाली होती. मी पत्नी अन्य सर्वतिची अुत्तम सेवा करीत होतो. अशाही स्थितीत ती भजने, गाणी म्हणत असे व तिला धार्मिक ग्रंथ वाचून दाखवावे लागत होते. त्यामुळे माझीही प्रगती साधत होती. फक्त हाता पायासच अर्धांग वायू असलेने वाचा अखेर पर्यंत चांगली होती. कितीही श्रम पडले तरी काही वाटत नव्हते. एके दिवशी तिला मी श्री स्वामी लीलामृत (श्री अक्कलकोट स्वामी महाराज) ही पोथी दररोज १ अध्याय वाचून दाखवत होतो व ती मन लावून ऐकत असे! त्यातील अेका अध्यायात स्वामी व्याधीने जर्जर झालेल्या भक्ताकडे येतात व त्यांची सुटका करण्याकरता जप माळ खाली आपटतात. माळ तुटते! मणी घरंगळून जातात! व त्याच वेळी त्यांची सुटका होते. हे वाचत असताना मला माझ्या हातातील पोथीचे पान मोठे होत गेलेले दिसले व श्री साई महाराजांनी जप माळ खाली आपटल्याचा भास झाला मला अत्यंत वाईट वाटले व पोथीचे पान अश्रूनी न्हावून निघाले. त्याच वेळी आई म्हणाली राम! धीर धर! मी आता २/३ दिवसात जाणार आहे.” असे म्हणून तिची जपांची माळ तिने माझ्या गळ्यात घातली. व म्हणाली जीवनात हीची जपणूक कर! आतातुझ्या श्री साई महाराजांनीच माळ आपटली ना!” असे ती म्हणाली तिलाही तोच दृष्टांत झाला असावा.

१ जानेवारी ८० चे नविन वर्षास सुरवात झाली व त्या दिवशी तिची प्रकृती फार बिघडली. दुपारी संध्याकाळी जागुन काढल्या. २ ला दुपारी १२ वाजता प्रकृती विकोपास गेली दुपारी ३ वाजता मजकडून तिने चहा २ चमचे घेतला संबंध दिवसभर आईच्या आठवणी येत होत्या तिने घेतलेले कष्ट तिचे अध्यात्मातील अगाध ज्ञान! तिची शिकवण !! मन बेचैन होवून अश्रू वाट काढीत होते. ३.१५ वा जास्त झाले म्हणून मला सौ. ने बोलविले तिचे मस्तक माडीवर घेतले. व मनास अेकदम धीर आला. तिने घालून दिलेली शिकवण पुढे चालू ठेवण्यातच तिच्या आत्म्याला शान्ती आहे हे मनोमन पटले. तेवढ्यात तिने जोराने श्वास घेतला मी तिचे मस्तकावर हात ठेवला. त्यावेळी माझ्या हातावर कोणीतरी त्याचा हात ठेवल्याचा भास झाला. व "घाबरु नकोस मी आहे ना! असं कोणीतरी म्हणतय असं वाटलं. तिची जीवन ज्योत साईपदी विलीन झाली व त्याच वेळी अश्रू आटून गेले व भितीवरच्या श्री साईच्या फोटोचा हार अुजवे बाजुनी खाली आला.

मानवी सुख दुःखात भक्तासाठी धावुन येणाऱ्या श्री साई महाराजांना शतशः प्रणाम !

श्री बाबांची कृपा

सौ. अर्वतिका प. पावरे
२१ सी. गांवदेवी मुं. नं. ७.

मी व आमचे सारे कुटुंब ब-याच वर्षापासून श्री सच्चिदानंद सद्गुरु साईबाबांचे एकनिष्ठपणे भक्ती करत आहोत. माझ्या जीवनात अनेक कठीण प्रसंग आले ते सर्व त्यांच्या कृपेने निवारण झाले. आता आलेला माझ्यावर कठीण प्रसंग मी निवेदन केला नाही तर मी कृतघ्न ठरेन.

२३ सप्टेंबर १९८४ ची गोष्ट. माझ्या मुलाची प्रकृती एका एकी बिघडली. ताप चढला, नाडी चालेना व श्वास घेता येईना जीव घाबरून श्री साईबाबांना हाका मारू लागला. तो दिवस रविवारचा असल्यामुळे डॉक्टर वेलेवर मिळणे कठीण झाले. फार भयानक प्रसंग. अशावेळी शेजारील माणसाने त्यास जवळच्या हॉस्पिटलमध्ये उचलून नेले व घरी जावयास निघालेल्या डॉक्टरांना वाटेतच

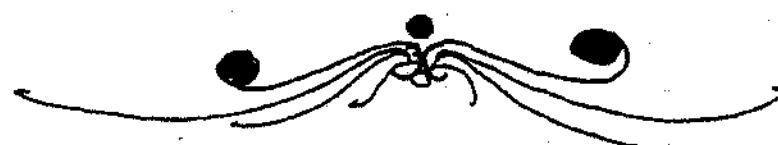
अडविले. मुलाला पहाताच डॉक्टर गंभीर झाले व म्हणाले प्रयत्न करतो बाकी यश देणे ईश्वराधीन इतकेच.

त्यावेळी मला व माझ्या यजमानांना साईबाबांच्या जपाशिवाय काहीच कळत नव्हते तोंडाने जप व हाताने मुलाला अधून मधून उदी लावणे हे चालूच होते. १/२ तासांनी मुलाला घाम सुटला. मंद मंद नाडी चालू झाली व गॅसच्या सहाय्याने श्वास पण सुरु झाला व हळूहळू म्हणाला, "मला बाबा दिसले व म्हणाले, "बेटा, घावरू नको मी तुझ्या पाठीमागे आहे." ही घटना घडावयाच्या पूर्वी २ दिवसच बाबांनी त्यास बाहेरगांवाहून घरी येण्याची बुद्धी दिली तो दिवसही गुरुवारी रात्रौ १२ वाजता एवढी ही बाबांची माझ्यावर कृपा दृष्टी—

नित्य मी जिवंत जाणा हेचि सत्य। नित्य घ्या प्रचिती अनुभवे ॥

वरील वचन मुलाच्या बाबतीत अनुभवले आहे. अशीच कृपादृष्टी राहो हीच साईचरणी प्रार्थना—.

अशा या साईमाऊलीस माझे कोटी कोटी प्रणाम.

तेल मिश्रीत उदीचा प्रभाव नि बाबांचे आगमन

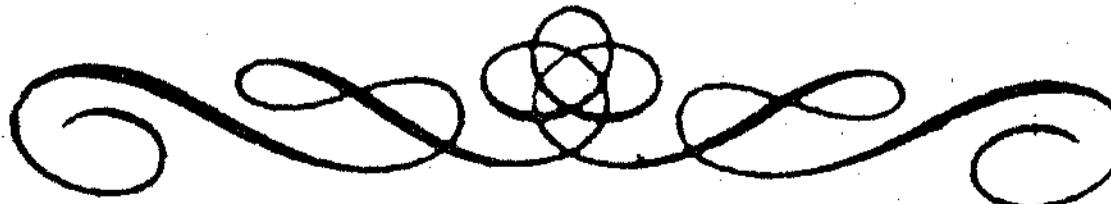
सौ. इंदिरा मोरेश्वर खेडेकर
द्वारा : राजेंद्र मनोहर पाडगांवकर
जीवन बीमा नगर, अे/६/१/१२ जीवन आराधना सो.
बोरीवली (प.) ४०० १०३.

आवडीने भावे हरिनाम घेसी। तुझी चिंता त्यासी सर्व आहे।
नको खेद करू कोणत्या गोष्टीचा। पती लक्ष्मीचा जाणतसे।
सकळ जिवांचा करितो सांभाळ। तुज मोकळीक ऐसे नाही।
जैशापरी स्थिती तैशीच रहावे। कैतुक पहावे संचिताचे।
एका जनार्दनी भोग प्रारब्धाचा। हरि कृपे त्याचा नाश झाला ॥

संत नाथांचा हा अभंग व सद्गुरु साईबाबांचा श्रद्धा व सबूरी हा बहुमोल मंत्र हे दोन्ही जीवनाला अतिशय धीर देणारे आहेत यात बिलकूल शंका नाही. माझे द्रष्ट दैवत श्री सद्गुरु साईबाबा असून श्रद्धा व सबूरी हया त्यांच्या मंत्रावर माझा पूर्ण भरवसा ठेवून, त्यांची निस्सीम भक्ति मी करीत असते. माझ्यावर फार संकटाचे जरी प्रसंग आले होते, तरी ते त्यांनीच निवारण केले. माझी मुलगी सौ.

विजया हिच्यावर जो प्रसंग आला होता तो प्रसंग बाबांनी निवारण केला व फोटोच्या रूपाने दर्शन दिले. माझ्या मुलीला अंगभर एकाएकी इतकी भयंकर खाज उठू लागली, ती इतकी वाढत गेली, तिला अंग खाजवणे सुद्धा असह होऊ लागले. त्यासाठी डॉक्टरची, वैद्यांची, गावठी वगैरे औषधे पोटात देऊन, बाहेरून लावून झाली. थोडा गुण दिसावयाचा पण, परत जास्त खाज सुरु होत असे. तिची ती परिस्थिती पाहून माझे मनही बेचैन होत असे. तशाच परिस्थितीत सद्गुरु बाबांच्या फोटोच्या पुढ्यात उभी राहून प्रार्थना केली", बाबा, माझ्यावर आलेली कठीण संकटे तुम्हीच दूर केलीत ना? तर माझ्या मुलीवर आलेले हे संकट तुम्ही दूर कराल अशी माझी पूर्ण खात्री आहे. आता तुम्हीच माझे डॉक्टर, तुमची उदी हेच आता औषध." असे म्हणून खोबरेल तेलात उदी कालवून बाबांचे नामस्मरण करीत तिच्या सर्व अंगाला लावण्यास सुरुवात केली. रोज रात्रीचा हाच उपाय चालू ठेवला. एका आठवड्यात खाजेचे प्रमाण बरेच कमी येऊ लागले. आमच्या सर्वांच्या मनाला बरेच समाधान वाटून ती आता ऑफीसात सुद्धा जाऊ लागली. धन्य असे माझ्या बाबांच्या उदीची. हया आनंदा प्रित्यर्थ मी बाबांचा सप्ताह सुरु केला. सप्ताहाच्या चौथे दिवशी झुणका भाकरीचा नैवद्य करून बाबाना नैवद्य दाखवून "बाबा साईनाथा हा नैवेद्य गोड मानून घ्या". अशी प्रार्थना करून घरातील मंडळीची जेवणास पाने वाढली. इतक्यात दरवाजावर बेल वाजली. दरवाजा उघडून पहाते, पोप्टमनने बाबांचा श्री साईलीला मासीकाचा अंक माझ्याकडे दिला अंकावर फोटो पहातो तो खंडोबाच्या देवळात बाबांचे प्रथम आगमन झाल्यावर या साई, या साई, म्हणून त्यांचे स्वागत करण्यासाठी जो फोटो होता, तोच फोटो आता मिळालेल्या अंकावर पाहिला. फोटोकडे पाहून मी म्हटले, "या बाबा" असे म्हणून तो हृदयाशी धरून नैवेद्य वाढलेल्या पाटावर ठेवून निरांजन वगैरे ओवाळून अशीच आम्हावर कृपा दृष्टी ठेवा अशी प्रार्थना करून डोळ्यात आनंदाश्रूही उभे राहिले. बाबांचे बोल आठवले निःशंकपणे माझ्यावर भार ठेवून श्रद्धा व सबुरीवर पूर्ण विश्वास ठेवा. संतनाथांचाही अभंग याच अर्थी असल्यामुळे तो प्रथम लिहिला आहे.

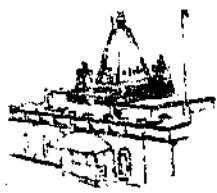
माझ्या कै. वडिलांना आलेला अनुभव ३४६

सौ. मंगला पाठक

१७६, पूर्णद्र भवन, कधियाना, जवलपूर

आमचे कुटुंब शिरडीस कसे आले ही मोठी आश्चर्य कारक घटना आहे. श्री बाबांनी आम्हांला आपल्या चरणाशी कसे खेचून आणले. असे म्हटले तरी चालेल. ही गोष्ट माझे कै. वडिल सर्वांना नेहमी सांगत.

माझे वडिल म्हणजे पूर्वीचे (१९७२ ते १९८२ या काळातील) साईबाबा संस्थानचे पुजारी, गवई व किर्तनकार. कै. ग. वि. जोशी हे होते. त्यांना सर्वजण शिरडीस “शास्त्रीकाका” म्हणत. इ. स. १९७० जूनला वडिल कोपरगांवच्या श्री. गो. विद्यालयातून निवृत्त झाले. त्यावेळी घरात आम्ही दोघी बहिणी लग्नाच्या होतो. भावाला नुकतीच नोकरी लागली होती. कै. वडिलांना सेवा निवृत्ती वेतन मंजूर झाले होते. पण त्यावेळी ते मिळत नव्हते. पुढे एक वर्षानंतर ते मिळू लागले. पण तो पर्यंत आम्हाला आर्थिक अडचणीला तोंड द्यावे लागले. फार मोठ्या समस्येत आम्ही होतो. आईने तर धसक्याने अंथरुणच धरले होते. तशातही वडिल भिक्षुकीची येईल ती कामे करीत. भावाचीही थोडी फार मदत होतीच. येईल तो दिवस ढकलीत होतो. जवळ जवळ बर्षभर वडिल घरीच बसून होते. तशातच आमच्या स्नेहयांचा मुलगा श्री. प्रकाश यास शिरडीची सोयरीक जमली. कै. रामभाऊ खोत यांचीच ती मुलगी, रत्ना होय. प्रकाशने वडिलांना तिथी निश्चयासाठी शिरडीस नेले. तेव्हा वडिल प्रथम मंदिरात श्री. बाबांच्या दर्शनास गेले व प्रदक्षिणा घालून जाळीच्या दाराजवळ उभे राहिले. श्री बाबांना ‘तूच आता यातून काही तरी मार्ग सुचव’ अशी डोळ्यात पाणी आणून विनंती केली. नंतर खोताच्या घरी आले. तिथी निश्चय वगैरे सर्व कार्यक्रम आटोपल्यावर कै. खोतांनी सहजच वडिलांना “सध्या काय उद्योग चाललाय ?” अशी पृच्छा केली. कै. वडिलांनी त्यांना सर्व काही स्वतःबद्दल सांगितले. तेव्हा खोत म्हणाले, ५, ६ दिवसापूर्वीच मंदिरातील कै. विठ्ठलराव मराठे ते वारलेत. भजन, किर्तन, पुजारी या जागेसाठी आता नविन माणसाच्या शोधात आहोत. तेव्हा तुम्हाला जर त्यातले काही येत असेल तर ठीकच आहे.” त्यावर वडिलांनी वरील सर्व गोष्टीत मी पारंगत असल्याचे सांगितल्यावर कै. खोतांनी त्यावेळेस असलेले रिसीब्हर श्री. का. सी. पाठक त्यांची व वडिलांची भेट करून दिली व त्यांचे जवळ वडिलांबद्दल शिफारस केली. त्यावेळी शिरडीत असलेले कै. डॉक्टर सुभाष गुजराथी हयांना वडिलांबद्दल समजल्यावर ते ही साहेबाना ज्ञावून भेटले व वडिलांबद्दल साहेबांजवळ शिफारस केली. कै. सुभाष गुजराथी हे वडिलांचे कोपरगांव पासून विद्यार्थी होते. ते सर्व ज्ञाल्यानंतर साहेबांनी वडिलांना लेखी अर्ज पाठवावयास सांगितला. परंतु अर्ज

साहेबांना मिळण्यापूर्वीच कै. सूर्यवंशी घरी (कोपरगांवला) आले व साहेबानी “ताबडतोब हजर होण्यास सांगितले आहे” असा निरोप दिला. दि. १ जून १९७१ वडिल श्री बाबांच्या सेवेसाठी शिरडीस कामावर हजर झाले. तर लग्नाची तारीख होती १० जून १९७१. ही सर्व बाबांचीच किमया होय. संकटात सापडलेल्याला बाबा कसे हात देतात. हे हया प्रसंगावरून कळले. “अगाध तव करणी। मार्ग दावीसी अनाथा।” ही बाबांच्या आरतीतील ओळ किती अर्थपूर्ण आहे नाही!

१९७१ ते १९८१ पूर्ण १० वर्षे कै. वडिलांनी बाबांची सेवा केली. श्री. बाबांच्या कृपेने कै. वडिलांचे मनोगत पूर्ण झाले. अशीच बाबांची भक्तांवर कृपा असावी हीच सदिच्छा! असेच आमचा श्री साई कृपेने प्रवास पण सुखरूपतेने पार पडला.

आम्ही उभयता आमची १ वर्षांची मुलगी चि. आश्विनी हिला घेऊन शिरडीस दसरा उत्सवासाठी निघालो होतो. रेल्वेस्टेशनवर आलो तर हावडा बॉम्बेला फारच गर्दी दिसली. जागा मिळण अगदी कठीणच वाटू लागले. त्यांत लहान मुलीला घेऊन प्रवासाला निघालो होतो. काय करावे काहीच सुचत नव्हते. हे तर म्हणाले जागा मिळाली तरच आपण जायचे. नाहीतर सरळ परतीचा प्रवास. त्यांचेही म्हणणे अगदी मला पटले. पण मनांत जरा नाराजच झाले. डोळ्यासमोर तर सारखी शिरडी, उत्सवाचा प्रसंग माहेरीची माणसंदिसू लागली. हयांनी सिटींग रिझर्वेशनची चौकशी केली. तर ‘नाही’ उत्तर मिळाले. असेच चौकशी ऑफीसमधून बाहेर पडताना एक टी. सी. हयांना दिसला. तो जरा सज्जन वाटल्याने हयांनी रिझर्वेशन मिळवून देण्याविषयी विनंती केली. कुठे जायचे! किती जण आहात! वगैरे त्याने चौकशी केल्यानंतर हयांनी त्याला मनमाडला जायचे व तेथून पुढे शिरडीस जावयाचे आहे. हे सांगितल्या बरोबर त्याने खिशातून २ रु. काढून हयांच्या हातावर ठेवले व शिरडीहून येताना लिंबाखालच्या बाई जवळून अष्टगांध व प्रसाद घेऊन येण्यास सांगितले व स्वतःचा पत्ता दिला, आणि आमचीही पण जागेची सोय करून तो सद्गृहस्थ त्याची डयूटी संपल्याने निघून गेला. अशा रितीने आमचा जबलपूर ते शिरडी प्रवास केवळ साईनाथांच्या कृपेने सुखरूपतेने पार पडला. मनातले मनात बाबांचे आभार मानले व सद्गदीत होऊन नमस्कार केला.

* बाबांचे विलक्षण अस्तित्व *

श्री. संजय व्ही. माडीवाले
मु. पो. राजगुरु नगर, ता. खेड, जि. पुणे.

पुणे येथील माझे मामा श्री. वसंतराव चिथले यांचा पुणे महानगरपालिका वसाहतीत, हनुमाननगर येथे बंगला आहे. त्यांचेच मागील बाजुस त्यांचे अेक

स्नेही श्री. यादव यांचाही बंगला आहे. श्री. यादव हे अनन्य साईभक्त असून, त्यांचेकडे श्री साईबाबांची उपासना नित्यनियमाने चालू असते. श्री. यादव यांचे घरातील वातावरण अतिशय धार्मिक असून ते स्वतः दरवर्षी आषाढी ऐकादशीला ज्ञानेश्वर माऊलीच्या पालखी बरोबर पायी पंढरपूरला जात असतात. त्यांचेकडेच साधारण ४ ते ५ वर्षांपूर्वी घडलेली ही अेक सत्य घटना आहे.

अेकदा रविवारी सुट्टी असल्यामुळे श्री. यादव आपल्या बंगल्याला कुलूप लावुन, नानापेठेतील घरी मुक्कामाला गेले होते. ४ ते ५ वर्षांपूर्वी हनुमाननगर भागात लोकवस्ती विशेष वाढलेली नव्हती. त्याच अंधान्या रात्री श्री. यादव यांच्या बंगल्याचे कुलूप तोडुन काही चोर सराईतपणे आत घुसले. बाहेरील खोलीत चोरुन नेण्यासारख्या वस्तु अेकत्र करून, आणखीन काही मिळते का हे पहाण्यासाठी चोर आतील खोलीत आले. आतमध्ये कपाटात काही मूल्यवान दागिने व गादीखाली ठेवलेली रोकड रक्कम चोरांना आढळून आली. खोलीत त्यावेळी अंधार असल्यामुळे नीट दिसण्यासाठी चोरांनी दिवा लावला असावा. कारण खरा चमत्कार इथेच घडुन आला असल्याची शक्यता आहे. आतील खोलीत कपाटावर भितीलगत परमपूज्य बाबांची अेक भव्य, मनोहारी तसबीर आहे. जिच्या अस्तित्वाचा अनुभव श्री. यादव यांनी अनेक वेळा घेतलेला आहे.

दुसऱ्या दिवशी श्री. यादव नेहमी प्रमाणे बंगल्यावर परत आले. त्यावेळी त्यांना बाहेरील दरवाज्याचे कुलूप तुटलेल्या अवस्थेत आढळून आले. आतील सर्व वस्तु इतरततः पडलेल्या होत्या. चोरुन नेतायेतील अशा सर्व वस्तु, रोकड रक्कम व काही दागिने अेकत्र करून ठेवलेल्या स्थितीत होते. श्री. यादव व त्यांच्या काही मित्रांनी तपास केला, तेव्हा असे आढळून आले की खोलीतील अेकही वस्तु किंवद्दन अेक पैसादेखिल नाहीसा झालेला नव्हता. हा अेक चमत्कारच म्हटला पाहिजे.

परमपूज्य बाबांच्या विलक्षण, भारावून टाकणाऱ्या अस्तित्वामुळे, चोरांना मनोवृत्तीत बदल झाला असेल. कदाचित चोरी करण्याची त्यांना हिम्मत झाली नसेल. अशा प्रकारचे अनेक तर्क उपस्थित होतात. ज्यांची अुतरे केवळ बाबांकडे पाहिल्यावरच मिळू शकतील. श्री. यादव यांचे तोंडून मात्र अनाहूतपणे शब्द बाहेर पडले.....

- । या अुपकारा साईनाथा । केवि अुतराई व्हावे चरणांवर ।
- । आम्हा काहीच कळेना सर्वथा । ठेवितो माथा चरणांवर ।
- । दिन दिन आम्ही पामर । कूपा असावी अनाथांवर ।
- । आता येथुन पुढे निरंतर । चरणी तव थार असावा ।

।। 'शरण मज आला आणि वाया गेला दाखवा दाखवा ऐसा कोणी ।।

श्री. एस. पी. तिकोने
से. नं. २७ अ/३८०,
'साईकृपा' प्राधिकरण पुणे ४४.

या साईबाबांच्या उत्तीची प्रचिती मी प्रत्यक्ष अनुभवली. मी व माझी पत्नी दोघेही साईभक्त आहोत. लग्नानंतर पत्नीमुळे मी साईभक्त झालो.

एखादा प्रसंग असा येतो की; मन विचलीत होते. मनाची द्विधा अवस्था होते. मन चिती ते वैरी न चिती. अशाच एका कठीण प्रसंगातुन साईबाबांनी मला वाचवले आहे.

माझी पत्नी तिसऱ्यांदा गरोदर होती. पहिली दोन सिंगरीन झालेली होती. एक मुलगा व एक मुलगी आहे. तिसऱ्यांदा दिवस गेल्यावर मी नको म्हणत होतो. परंतु पत्नीची मनोकामना व साई इच्छा म्हणा— डॉक्टरांचा सल्ला घेतला. डॉक्टरांनी सांगितले तिसरे मूळ होणे. भितीचे कारण नाही.

मी तर मनाने खचुन गेलो. मित्र, मंडळी. सगे सोयरे सर्वजण म्हणत ३ रे सिंगरीन धोक्याचे असते. मला काही सुचेना. असेच ३ महिने लोटले. हे बाळंतपण व्यवस्थित झाले नाही तर? असे प्रश्नचिन्ह माझ्या डोळ्यापुढे आ वासुन उभे रहात असे. पत्नी रोज साईबाबांची भक्ती करीत असे. असेच दिवंसा मागुन दिवस, महिन्या मागुन महिने गेले. ९ वा महिना लागला. बाबांच्या श्रद्धेमुळेच ९ महिने लोटले. बाळंतपणाची तारीख जवळ येवू लागली. जीवाची घालमेल होवू लागली, मनाची चंचलता वाढली पोट तर नेहमी पेक्षा जास्तच आलेले दिसत होते.

आम्ही दोघे एका परिचित गृहस्थाकडे गेलो. त्यांनी आम्हाला धीर दिला २३-२-८४ ते २५-२-८४ या दिवशी दवाखान्यात जाऊ नका म्हणून सांगितले. दुर्दैवाने २२ तारखेपर्यंत काही त्रास झाला नाही. २३ तारखे पासून २५ तारखे अखेर पत्नीला खूप त्रास झाला. रडत होती त्याही कठीण परिस्थितीत साईबाबांचे नामस्मरण चालू होते. बाबांची उदी लावली, आणि २६ तारीख उजाडली.

पत्नीला वेदना व खूप त्रास होवू लागला तिची पूर्ण खात्री झाली की आपण आता जगणार नाही. जेवण जाईना, झोप लागेना, कामात लक्ष लागेना पण आम्हा उभयतांचा बाबांवरच विश्वास. बाबांनीच मला यातुन तारून नेले.

२६ तारीख रविवार. डॉक्टरांकडून तपासून घ्यावे म्हणून आम्ही दुपारी दवाखान्यात गेलो. डॉक्टर भेटील की नाही शंकाच. परंतु बाबांचे तसविरीचे

‘शरण मज आला आणि वाया गेला, दाखवा दाखवा ऐसा कोणी

द्वर्षन घेवुन, उदी लावुन बाहेर पडलो. त्याच दिवशी नसबंदी शिबिर असल्याने मुख्य डॉक्टर आणि इतर डॉक्टरही सुदैवाने भेटले.

२४४

दवाखान्यात गेल्यावर डॉक्टरांनी लगेच ऑपरेशनचा निर्णय घेतला. मी तर घाबरूनच गेलो पण स्वतःला सावरले. बाबांचे नामस्मरण सुरु केले. ब्लड टेस्ट करून ग्रुप सांगितला रक्त तयार ठेवण्यास सांगुन सासन्याना घेवुन दवाखान्यात गेलो. सासरेही साईभक्त आहेत. त्यांनी मला धीर दिला. साईबाबा सर्व काही व्यवस्थित पार पाडतील असा मला धीर दिला. हॉस्पिटलमध्ये जाताच सिस्टर बाळ घेऊन बाहेर आली आणि म्हणाली मुलगा झाला. ऑपरेशनही व्यवस्थित झाले. माझा जीव भांडयात पडला.

हॉस्पिटलमध्ये समोरच श्री कृष्णाची मूर्ती आहे. मला क्षणभर तेथे साईबाबांच दिसले. साईबाबांनी मला प्रसाद दिला. म्हणून मी माझ्या या मुलाचे नाव “साई प्रसाद” ठेवले.

।। नित्य मी जिवंत जाणा हेचि सत्य ।

नित्य घ्या प्रचिती अनुभवे ।।

या वचनाचा प्रत्यय मला आला. अशी ही साई माऊली आम्हावर अशीच सदोदित कृपा दृष्टी ठेवो हीच साई चरणी प्रार्थना.

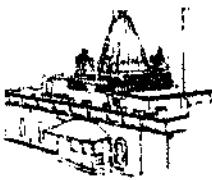

जया मनी जैसा भाव, तया तैसा अनुभव

सौ. रेखा क. केणी

द/४१, बी.डी.डी. चाळ, मुंबई ४०० ११५

पांच वर्षापूर्वीची गोष्ट आहे. माझ्या छोट्या भावाची मुलगी त्यावेळी जेमतेम एक माहिन्याची असेल तिला तेलपाणी करायला एक बाई ठेवली होती. १५ ते २० दिवसानंतर तिने माझ्या वहिनीला (मुलीच्या आईला) सांगितले की, “इतके दिवस मी मुलीला तेल लावते तर ती एरव्ही कधीही न रडता फक्त एकाच पायाला तेल लावताना ती जोरात रडते व तो पाय जवळ ओढून घेते. मला तिच्या पायात कांहीतरी दोष असल्याचा संशय येतो तरी तुम्ही डॉक्टरकडे तपासून खात्री करून घ्या.” एवढे ऐकून माझी वहिनी धांवतच माझ्याकडे आली. आम्ही शेजारीच रहातो. मी ताबडतोब भावाच्या घरात गेले व त्या बाईच्या तोंडून पुन्हा ते ऐकून गारच पडले. पुन्हा पुन्हा पायाला हात लावून

पाहू लागले तर खरच पाय ओढल्यावर मुलगी जोरात रडायची. आम्हाला काही कळेनासे झाले. शेवटी तिला डॉक्टरकडे नेण्याचे ठरले. तशीच मी माझ्या खोलीत परत आले व वेळोवेळी संकटातून वाचविणाऱ्या परमेश्वरास 'श्री साईबाबांस' आर्त स्वरांत हाक मारली व गान्हाणे घातले की, "बाबा तुमच्या या छोट्या लेकराला आज डॉक्टरांकडे नेणार आहेत तरी तुमच्या कृपेने डॉक्टरांकडून रिपोर्ट चांगला येऊ दे व तिच्या पायात काही दोष नसू दे. तुमच्या कृपेने सर्व काही ठीक होऊ दे. बाबा, तुमच्या दर्शनाला शिरडीला तिला आम्ही घेऊन येऊ".

नंतर त्याच संध्याकाळी तिच्या आईवडिलांनी डॉक्टरांकडे नेऊन तपासून घेतले. डॉक्टरांनी रिपोर्ट दिला की, तिच्या पायात काहीही दोष नाही. आम्हा सर्वांची चिता परमेश्वराने दूर केली. आज ती मुलगी पाच वर्षांची झाली असून सिनिअर के. जी. मध्ये शिकत आहे. श्री बाबांना सांगितल्या प्रमाणे त्याचवर्षी आम्ही सर्वजण शिरडीला जाऊन तिचा नवस दिला.

त्याच प्रमाणे दोन तीन महिन्यापूर्वीची गोष्ट आहे. आमची वहिनी म्हणजे मुलीची आई एका रात्री अचानक उठून बसली व अंगात शात्री नसल्यासारखी डोळे सताड उघडे ठेवले होते. हातपाय लांब करून बसलेली होती. तेवढ्या रात्री तिला काय झाले हे माझ्या भावाच्याही लक्षात येईना त्याने मला उठविले. मी त्यांच्या घरी गेले व तिची ती अवस्था पाहून गारच पडले. मी सुद्धा तिला हलवून हलवून विचारू लागले तरी ती मान वर करून आमच्याकडे बघेना व काही बोलेना. एकाएकी तिला काय झाले हे आम्हाला कळेना. शेवटी तिला कसेबसे धरून उभे केले परंतु तेव्हढ्यात ती धाडकन् खाली कोसळली. माझ्या तर तोंडचे पाणीच पळाले. मी बाबांना प्रार्थना केली व बाबांची उदी घेऊन तिला पाण्यातून प्यावयास दिली. पांच मिनिटे झाली असतील तोच तिने आमच्याकडे पाहिले व ओळखल्यासारखे केले. नंतर तिला विचारले, की आता कसे वाटते? तर तिने मानेने होकार दिला. सकाळी उठल्यावर रात्रीच्या प्रकाराबद्दल विचारले तर ती म्हणाली, "काय झाले होते हे मलाच कळले नाही. अशी ही बाबांची उदीची किमया व संकटकाली धावून येणाऱ्या आपल्या भक्तांसाठी बाबांची लागलेली तळमळ.

असो, हे अनुभव देण्यास मला मात्र उशीर झाला आहे. तरी श्रीसाईबाबांनी आपल्या या लेकीला क्षमा करावी व सतत आमच्यावर कृपा ठेवावी हीच त्यांच्या चरणी प्रार्थना. अशा हया परमेश्वरास आमचे कोटी कोटी प्रणाम.

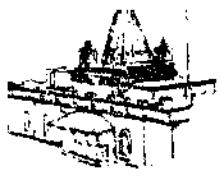
श्रद्धा व सबुरी

डिसेंबर १९८३ ची गोष्ट आहे. माझी मुलगी त्यावेळी इयत्ता १२ वी मध्ये शिकत होती. प्रथम तिला सर्दी पडसे झाले. नेहमी प्रमाणे फॅमिली डॉक्टरकडून सतत आठ दिवस औषध घेतले परंतु तिला गुण येईना. हल्ळूहल्ळू तिचा खोकला इतका वाढला की सतत खोकल्याची उबळ येवून ती अस्वस्थ होई. तिची ही अवस्था आम्हाला पाहवत नसे. शेवटी दुसऱ्या डॉक्टरकडे तिला नेले त्यांनी तपासून सांगितले की, 'मुलीची छाती कफाने भरली असून तिला न्युमोनिया झाला आहे'. त्यांनी तिला बरीचशी औषधे व इंजेक्शन दिली असे करून पंधरा दिवस निघून गेले तरी तिला आराम पडेना. शेवटी त्यांच्याच सल्ल्याने रक्त, लघवी वगैरे स्पेशालिस्ट कडून तपासून घेतले. परंतु त्यातहि कांही दोष सापडला नाही. नंतर त्यांनी आम्हाला तिचा छातीचा क्षकिरण काढण्याचे सांगितले त्या रिपोर्टमध्येही त्यांना काही दोष नसल्याचे आढळून आले. मुलीच्या प्रकृतीत काहीच फरक पडत नव्हता. श्री साईबाबांना माझी प्रार्थना चालूच होती. शेवटी स्पेशालिस्टकडे तिला नेले. त्यांनी सर्व रिपोर्ट पाहीले व पुन्हा छातीचा क्षकिरण काढण्यास सुचविले. आम्ही त्याप्रमाणे केले व क्षकिरण फोटो रिपोर्ट आणण्याकरिता तिचे वडिल तिला घेऊन डॉक्टरकडे गेले. डॉक्टरांनी मुलीला बाहेर थांबण्याचे सांगून तिच्या वडिलांना सांगितले की, "मुलीच्या हद्यात काहीतरी दोष दिसत आहे तरी तिला जास्त धावपळ करू देऊ नका तसेच ती घावरून जाईल अशी कोणतीही गोष्ट तिच्या समोर होऊ देऊ नका. तरीही तुम्ही तिला एकदा सायन हॉस्पिटलमध्ये घेऊन या मी तिकडे तिला व्यवस्थित तपासून मग काय ते सांगतो. असे सांगून त्यांनी आम्हाला हॉस्पिटलला घेऊन जाण्याची तारीख दिली.

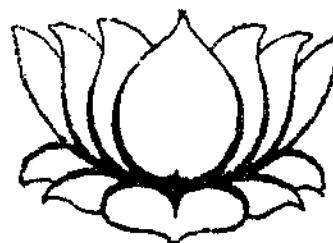
घरी आल्यावर मला ही गोष्ट माझ्या यजमानांनी गुपचुप सांगितली. मला तर गळल्यासारखे झाले व त्या दिवशी आम्ही दोघेही खूप रडलो. तेही मुलीच्या नकळतच.

मी माझ्या परमेश्वरास, श्री साईबाबास साश्रुनयनांनी पुन्हा प्रार्थना केली की, 'देवा, मुलीला सायन हॉस्पिटलमध्ये घेऊन जावयाचे आहे तरी तुमच्या कृपेने, आशिर्वादाने या तुमच्या छोट्या मुलीला वाचवा, व ती बरी होऊ दे व डॉक्टरांनी सांगितल्याप्रमाणे काही नसू दे. बाबा, मुलीची १२ वीची बोर्डची परिक्षा सुद्धा जवळ आली आहे. तिचे सारे अवितव्य तुमच्या हाती आहे. या तुमच्या लेंकीला संकटातून वाचवा.

तत्पूर्वी माझ्या भावाच्या सांगण्यावरून आम्ही तिला बॉम्बे हॉस्पिटलमध्ये तपासून घेतले. त्यांना देखील काही दोष नसल्याचे आढळून आले. परंतु तिचा खोकला काही कमी नव्हता.

शेवटी ठरल्या दिवशी आम्ही सायन हॉस्पिटलला तिला घेऊ गेलो. डॉक्टरांनी स्क्रिनिंग वगैरे करून तिला व्यवस्थित तपासले व दोन दिवसांनी डॉक्टरांच्या दादरच्या दवाखान्यात रिपोर्ट आणण्यास बोलाविले. त्या दिवशी जीव मुठीत घेऊन व बाबांची पुन्हा प्रार्थना करून आम्ही दादरला गेलो. परंतु बाबांची लीला अगाध त्यांच्या कृपेने डॉक्टरांनी जी शंका व्यक्त केली होती ती दूर झाली होती व त्यांनी कांहीही दोष नसल्याचे सांगितले. केवळ हा मुदतीचा खोकला असून तो औषधाने हळूहळू बरा होईल असे सांगितले व त्यांनी बाहेरची बरीचशी औषधे लिहून दिली. आठ दिवसानी खोकला हळूहळू कमी झाला व मुलीला बरे वाटले. केवढे अनंत उपकार केले श्री बाबांनी माझ्यावर! एका मोठ्या संकटातून आम्हाला वाचविले. त्याच प्रमाणे १२ वीच्या बोर्डच्या परिक्षेतही प्रथम वर्गात मुलगी पास झाली. ही सर्व त्या दयाघनाची किमया. अशीच सदैव कृपा आमच्यावर राहो ही त्यांच्या चरणी प्रार्थना.

बाबांचा अद्भूत चमत्कार

सौ. सिधू सणस
साईनगर काटोल, नागपूर

बाबा कसे, केव्हा आणि कोणत्या रूपाने भेटतील हे साईभक्तांनी अनुभवले आहेच. तरीही मी माझा सत्य अनुभव साईभक्तांपुढे सादर करीत आहे.

माझ्या आयुष्यातील हा पहिला प्रसंग आहे. दिनांक १५-८-८० ची घटना आहे. रात्री १० वाजता मुले जेवण करून झोपली होती. माझे पति रात्री ११ वाजता घरी आले. त्यांना जेवायला वाढले. त्यांना दुध पोळी दिली. दुध जास्त झाले म्हणून त्यांनी कपात दुध काढले व कप भिंतीला टांगलेल्या कपाटात ठेवला. जेवण आटोपले. आम्ही बोलत बसलो.

समोरच्या खोलीत ५ फूट उंचीचे लाकडी कपाट होते. त्या कपाटावर धाडकन काहीतरी पडल्यासारखा आवाज झाला. मी त्यांना म्हणाले काय पडले, ते तरी बघा, ते लाईट लावायला गेले. इतक्यात माझे लक्ष खाली गेले. तो माझ्या दोन पायाच्या मध्योमध्य पांदानकृति आकृति. ते भयानक रूप बघून मी देहभान विसरले. जवळच देव्हारा होता. त्यांत श्रीची मूर्ती बाजूला गजानन महाराजांचा फोटो आणि समोर चौरंगावर कलश मांडला होता. बाजूला दोन पेट्या होत्या. त्या ठिकाणी १

कुठेही जा दुनियेवर मी तो तुमचे बरोबर

फूटही जागा नव्हती. त्या ठिकाणी मी कसे गेले हे सुद्धा कळले नाही. मी डोळे लावून गजानन महाराजांच्या फोटोला डोके ठेवले. हात श्रीच्या मूर्तीजवळ जोडले व काही हालचाल न करता बेशुद्ध अवस्थेत बसले होते. माझे पति लाईट लावणार इतक्यात त्यांचे लक्ष माझ्याकडे गेले. तेव्हा हिला काय झाले म्हणून मज जवळ आले. मला उचलून बाजूला केले, व इकडे तिकडे बघू लागले ते महाराज मी ज्या ठिकाणी बेशुद्ध अवस्थेत बसले होते. त्या ठिकाणावरून निघून आमच्याकडे येत होते. इतक्यात मुले जागी झाली. त्यांना तिथेच थांबा असे म्हणताच मी जोराने किंकाळी मारली, व त्यांच्या अंगाला मिठी मारली. त्यांनी टाळ्यांचा आवाज केला. स्वारी माघारी फिरली व ज्या ठिकाणी कलश मांडला होता त्या चौरंगाखाली ठाण मांडून बसली. माझ्या अंगाला थरकाप होत होता. मुलांना कापूर, उद व उदबती लावायला सांगितली. रात्री ३ वाजेपर्यंत सर्वजण बोलत बसलो. सकाळी नागपंचमी होती. चहा करिता दुधाचा कप काढला. परंतु कपात दुधाचा एकही थेंब नव्हता.

स्वारी कलशा जवळच अदृश्य झाली. २० दिवसा पूर्वी आमचेकडे १६ वर्षांचा मुलगा आला. त्याने सांगितले होते. तुम्हाला चमत्कार घडेल, परंतु घाबरू नका किंवा मारू नका. परंतु आम्ही सर्व लोक विसरलो होतो. तेव्हा पासून माझे ब्लड प्रेशर कायमचेच बंद झाले.

बाब भक्तांना कोणत्या रूपाने दर्शन देतील हे सांगणे कठीणच आहे बाबा मला यापुढे असे दर्शन देऊ नका. हा प्रसंग मी आयुष्यात कधीही विसरणार नाही. हा सर्व चमत्कार बाबांचा म्हणावा लागेल. यात तीळ मात्रही संशय नाही. बाबांचे वास्तव्य सर्वत्र आहे अशा श्री साईस माझे शतशः प्रणाम.

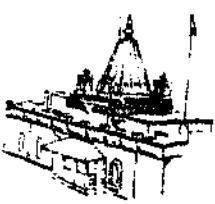
जीधर देखे, उधर हैं साईबाबा
जीधर बैठे, उधर है साईबाबा ।

कुठेही जा दुनियेवर मी तो तुमचे बरोबर

श्री. गुलाबराव य. देशमुख
५०/१०, नवीन पनवेल
जि. रायगड.

साईभक्तांना अनेक सुखद अनुभव येत आहेत. कोणाला स्वप्नामध्ये मार्गदर्शन तर कोणाला दृष्ट्यांत! मला स्वतःला अनुभव आले आहेत. ते खाली प्रमाणे—

एकदा माझे मानेवर एक लहान गाठ झाली होती. ती हाताला थोडी कठीण लागत होती. मी नियमितपणे त्या गाठीवर बाबांचे नाव घेऊन उदी चोळत असे. चार पांच दिवसात ती गाठ नाहीशी झाली व मी चितामुक्त झालो.

एकदा मी व माझा मित्र ऑफिसच्या कामासाठी मुंबईला गेलो असताना सिटी बसमध्ये चढण्याच्या प्रयत्नात माझे घडयाळ पडले. गर्दीमुळे आम्हाला बसमध्ये कंडकटरने घेतले नाही म्हणूनच वरे झाले. कारण मी किती वाजले म्हणून बघण्यासाठी मनगटाकडे बघितले तर घडयाळ जागेवर नव्हते! मी मित्राला म्हणालो घडयाळ गेले आता मिळणे शक्य नाही हे वाक्य एका सद्गृहस्थाने ऐकले व आम्हाला म्हणाला, “तुमचे घडयाळ आहे का? तो बघा तो माणूस घेऊन जात आहे. पोलीस स्टेशनवर जमा करावयाला! मी धावतच त्याच्या पाठीमागे गेलो व घडयाळाबाबतीत त्याच्याकडे विचारणा केली तेव्हा तुमचे घडयाळ आहे का? असे विचारताच मी घडयाळाची ओळख पटवून दिली. त्याने माझे घडयाळ माझे स्वाधीन केले, त्या गृहस्थाला हॉटेलात नेऊन त्यास चहा पाजला, तो साधा धोतर घातलेला मळकट कपडयामध्ये होता पैसे देऊ केले असताना कुठल्या तरी स्टेशनाचे नाव घेतले व मला तिकडे जावयाचे आहे तेव्हढे भाडयाचे पैसे द्या! विशेष म्हणजे चहाचे बिल व पैसे त्याला माझ्या मित्राने दिले व तो अदृष्य झाला! त्यानंतर सात आठ दिवसात माझ्या मित्राला अत्यंत चांगली नोकरी मिळाली हे विशेष!

या नंतरचा अनुभव तर थकक करणारा आहे. माझ्या दुसऱ्या एका मित्राला एक सिधी साईभक्ताने एक यंत्र पूजेसाठी दिले आहे ते यंत्र देवळात बाबांचे चरणावर ठेवून दोन फकिराना दोन, दोन पाव देऊन पूजेसाठी ठेवण्यास सांगितले. संध्याकाळी आम्ही दोघे बाबांच्या देवळात जाऊन ते यंत्र बाबांच्या चरणावर ठेवले व परत घेतले व पांव बघण्यासाठी पनवेल स्टेशनच्या स्टॉलमध्ये गेलो, पाव मांगितले असताना त्याने पाव संपल्याचे सांगितले. भिकारी तेथे होते परंतु पाव शिल्लक नव्हते म्हणून माझा मित्र नाराज झाला, त्याने माझ्या तोंडाकडे बघितले मी म्हटले, “बाबांची इच्छा!” तेव्हढयात मी समोर बघितले तर कोणीतरी सायकल स्टेशनच्या प्रवेश द्वारात उभी करत होता त्या कॅरेजवर कसली तरी पेटी होती. म्हणून मी पेटीचे प्लॉस्टिकचे कव्हर काढून बघितले तर आंतमध्ये पावाच्या लाद्या होत्या! मला अत्यंत आनंद झाला होता मी ताबडतोब मित्राला हाक मारली व त्याला सांगितले बाबांनी तुझ्यासाठी पाववाल्याला पाठवून दिला बघ! त्या भैय्याकडे प्राव मांगितले तर त्यांनी चार पाव विकत दिले काय बाबा तर त्या भैय्याच्या रूपात आपल्या भक्तीच्या इच्छापूर्ती साठी आले तर नसतीलना? नक्कीच कारण स्टॉलमध्ये पाव नाहीत हे उत्तर यायला व त्याची सायकल स्टेशनवर उभी करण्यात काही सेकंदाचा फरक बस! साईलीला म्हणतात ती हीच! साईनाथांच्या चरणी कोटी कोटी प्रणाम!

श्री बाबांची कृपा

३९।

श्री. कृ. शा. देशमुख

३ द ३ शुक्रवार पेठ

पुणे २.

सकाळी घाईची वेळ. ९ वाजले होते. घरांतील पूजा अितर सर्व कामे अुरकून मी रिक्षा गाठली. सौ. अुज्वलाच्या छातीवर गाठ आली होती व ती सारखी ठणकत होती म्हणून आम्ही के.इ.एम. हॉस्पिटल गाठले. डॉ. पत्कीनीं सौ. अुज्वलाला तपासले व आपल्या अितर डॉक्टरांशी सल्ला मसलत करून मला सांगितले “गाठ कॅन्सरची आहे” लौकरात लौकर ऑपरेशन केले पाहिजे नाहीतर पुढे त्रास होईल. माझा स्वभाव मुळात भित्रा, त्यात गाठ कॅन्सरची म्हटल्यावर माझे धाबे दणाणले. डोक्यात विचार चक्र सुरु झाले. सौ. अुज्वलाचे काय होणार? कॅन्सर झालेला मनुष्य फार दिवस टिकत नाही हे सर्वानाच माहित. घावरलेल्या मनस्थितीत मी माझे पुण्यातील दोन बंधूना भेटलो व सर्व हकिकत सांगितली ते सुद्धा थोडे चरकले. मुंबईतील माझ्या बंधु भगिनींना पण मी पत्रे टाकली. मनांत बाबांचा धावा सुरु होताच सौ. अुज्वलाला मात्र हे अेकून विशेष काही वाटले नाही. तिचा बाबांवर फार विश्वास, तीच मला सांगत होती, “तुम्ही फारच घावरट आहात, आपले बाबा आहेत ना? ते नेहमीप्रमाणे आपले संरक्षण करतील”. ऑपरेशनची तारीख ठरली माझे सर्व बंधू भगिनी आदल्या दिवशीच पुण्यात येअून दाखल झाली. दुसऱ्या दिवशी सकाळी ९ वाजता ऑपरेशन असल्यामुळे सर्वजण द वाजता के.इ.एम. हॉस्पिटल मध्ये हजर झाली. सकाळी ९ वाजता ऑपरेशन सुरु झाले. माझा अेक भाऊ पद्माकर हा फार धीटतो ऑपरेशन थिअटरच्या दाराशीच थांबला होता. मी मात्र के.इ.एम. हॉस्पिटलच्या गेटपाशी निराश घेअून बसलो होतो. मात्र बाबांचा धावा सुरु होता. जवळ जवळ पंचवीस मिनिटानंतर डॉ. पत्की ऑपरेशन थिअटरच्या बाहेर आले अधिरतेने माझे बंधूनी त्यांना विचारले डॉक्टर ऑपरेशन चांगले झाले ना. डॉ. पत्की म्हणाले, “अहो देशमुख तुम्ही नशीबवान ओहात गाठ कॅन्सरची नाही ती टी.बी. ची आहे. नौवद अिंजिक्शन्स घेतली तर तुमची वहिनी पूर्ण बरी होईल”. पद्माकर धावतच माझेकडे आला व म्हणाला दादा घावरु नकोस गाठ कॅन्सरची नाही ती टी.बी. ची आहे व ती बरी होईल असे डॉ. पत्की म्हणतात. हे औकताच माझा आनंद गगनात मावेनासा झाला. परमपूज्य बाबांचे चित्र माझे डोळ्यापुढे अुभे राहिले. माझ्या खिशातील पाकिटात असलेला बाबांच्या फोटोकडे मी कितीतरी वेळ पहात होतो. माझे डोळे आनंदाने भरून आले. पुढे सौ. अुज्वला पूर्ण बरी झाली. खरोखरच बाबांनीच सौ. अुज्वलाला वाचविले. त्या अनंत कोटी ब्रह्मांडनायक बाबांना माझे कोटी कोटी प्रणाम. बाबा अशीच कृपा दृष्टी आम्हा सर्व भवतांवर असू द्या. हीच प्रार्थना.

“ भोळी भक्ति भोळ्या भाव, तेथे माझा साई घेई धाव”

सौ. वैशाली ग. आरेकर
मयूर अपार्टमेन्ट बी./८,
पहिला माळा, आर. व्ही. देसाई रोड,
बडोदा (३९०००९), गुजरात.

साईलीला मासिकात अनुभव लिहिण्याची माझी बरेच दिवसा पासून इच्छा आहे. ती इच्छा श्री साईच्या कृपेने पूर्ण होत आहे.

एकदा काय झाले, आई खूप आजारी झाली. तिला दवाखान्यात ठेवण्यात आले. भावानी मला पत्र पाठवून हे कळवले. मला अतिशय वाईट वाटले. आईला ताबडतोब भंटता येणे शक्य नव्हते, कारण ती नागपूरात रहाते व मी आहे बडोद्यात. अतिशय लांबचा पल्ला होता. मनात अतिशय वाईट वाटत होते. भावाने पाठविलेले पत्र हातातच होते. तेच पत्र मी साईबाबांच्या फोटो पुढे धरले व खूप रडले. मनातील दुःख माझ्या साईबाबांना सांगितले व भक्तिपूर्वक प्रार्थना केली की, आईची तव्येत चांगली होवू दे. ती सुखरूप दवाखान्यातून घरी येवू दे. अगदी अंतःकरणपूर्वक प्रार्थना केली आणि ही प्रार्थना माझ्या साईंनी ऐकली. परत भावाचे आठ दिवसांनी आईची तव्येत बरी आहे, धोका टळत आहे असे पत्र आले. पत्र वाचून मनाला खूप आनंद वाटला. हा झालेला आनंदही त्यांना सांगितला. जेथे खरी भक्ति व निष्ठा आहे तेथे परमेश्वर धावून आल्याशिवाय रहात नाही. याचा मला अनुभव आला.

दुसरा अनुभव असा आहे की, आमच्याकडे फ्रीज घेवून एक वर्ष झाले. फ्रीज मधील वायर शॉर्ट सर्किट झाल्यामुळे त्याचा आतील भाग जळला. बरे गॅरंटी पिरीयड पूर्ण झाला व वर १।। महिना जास्त मुदत झाली. त्यांचा मेकेनिक येवून बघून गेला. पंधराशो ते सतराशो खर्च येईल असे सांगितले. आम्ही घरातील सर्वच घावरलो. परंतु त्या फ्रीज डीलरनी सांगितले की, तुम्ही कंपनीकडे अर्ज करून तुमची तक्रार नोंदवा. त्यांनी फ्री चार्ज सांगितला तर आम्ही फ्रीज दुरुस्त करू. अन्यथा तुम्हाला वरील प्रमाणे खर्च होईल. संकट तर आले. मनातल्या मनांत साईंची श्रद्धापूर्वक प्रार्थना केली की, तुमच्यावर विश्वास, श्रद्धा ठेवून कंपनीकडे अर्ज करीत आहे. पण तुमची कृपा असेल तर आमचे फ्रीज दुरुस्तीचे काम फ्री चार्ज होईल. आणि काय आश्चर्य कंपनीकडून ‘फ्री चार्ज करून देवू’ असे उत्तर आले. अशा रीतीने साईबाबांनी आमची आर्थिक संकटातून सुटका केली. अशीच बाबांची कृपादृष्टी आमच्यावर सदोदीत राहो. हीच साईचरणी माझी विनम्र प्रार्थना आहे.

—: महत्त्व श्रद्धा आणि सबुरीचे :—

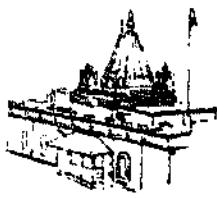
—: महत्त्व श्रद्धा आणि सबुरीचे :— ३३.

श्री. सुर्यकांत गोपाळ चंचे
मु. पो. नेरळ (पाडा)
ता. कर्जत, जि. रायगड.

माझा धाकटा भाऊ कु. विट्ठल हा पनवेल आय.टी.आय. मध्ये प्रशिक्षण घेत आहे. परंतु जुलै ८४ मध्ये त्याच्या दोन्ही पायांचे घोट्यांचे सांधे एकाएकी सुजले व टाचेजवळ वेदना सुरु झाल्या. त्यामुळे त्याला चालताच येईना. घरात सर्व साईभक्त, त्यामुळे बाबांची उदी त्यास रोज पाण्यातून प्यायला दिली जाऊ लागली, व वेदना होत असलेल्या भागावर लावली जात होती. बरोबरीने डॉक्टरी उपायही चालू होते. एकस रे काढले त्यातही फ्रॅक्चर वगैरे काही निघाले नाही. फक्त सुज आहे. असे डॉक्टरांनी सांगितले व त्यानुसार औषधे दिली. डॉक्टर प्रत्येक वेळी औषधे बदलून देत होते. त्याने दोन-तीन दिवस बरे वाटे पुन्हा परिस्थिती जैसे थे. सर्व प्रकारे उपाय करून काहीही फायदा होत नव्हता. देवांना नवस करणे, मांत्रिक, भगत सर्व प्रकार झाले पण गुण येण्याची चिन्हे दिसत नव्हती. त्यात घरांतील आवकही यथातथाच. तशाच स्थितीत त्याला ठाण्याला हाड वैद्यांकडे दाखवले. त्यांनी पुन्हा एकस रे काढले. पण फ्रॅक्चर वगैरे काही नाही. फक्त सूज आहे एवढेच निष्पत्त झाले. नंतर रक्त, मल, मूत्र तपासले व त्यानुसार औषधोपचार सुरु झाले. चार दिवस बरे वाटले. पण पुन्हा तोच परिस्थिती. सर्वांना एकच काळजी लागलेली. एवढा मोठा मुलगा फुकट जाणार. मी तर हबकलोच होतो.

अशाच परिस्थितीत दि. ३०-२-८४ रोजी मी श्री साईच्या फोटोसमोर अक्षरशः डोळ्यात पाणी आणून बाबांची मनःपूर्वक प्रार्थना केली. की बाबा शेवटचाच उपाय म्हणून व शेवटचीच वेळ मी कु. विट्ठलला डॉक्टरकडे घेऊन जात आहे. तरी त्याला बरे वाटू दे आणि बाबांनी माझी प्रार्थना ऐकली. श्री बाबांच्या कृपाशिर्वादाने डॉ. रावळ (सरकारी दवाखाना कर्जत) हयांनी दिलेल्या औषधांनी त्याच्या पायाची सुज व वेदनाही कमी झाल्या आणि तो चार ते पाच महिन्यांनी पुन्हा आपले पुढील शिक्षण घेऊ लागला आहे. त्याचे पाय पुन्हा दुखु नयेत ही श्री बाबांजवळ प्रार्थना.

श्री साईपाठिराखा असतांना (कारण बन्याच संकटातून बाबांमुळे माझी सुट्का झाली आहे) विट्ठलचा आजार बरा होण्यास चार पाच महिने का जावेत हे एक कोडे माझ्या समोर होते. पण त्याचे उत्तर एकच आहे. श्री बाबांवरील श्रद्धेत व बाबांनी दिलेल्या सबुरीच्या शिक्कवणीत आम्ही कोठेतरी कमी पडत असू. श्री साई चरणी

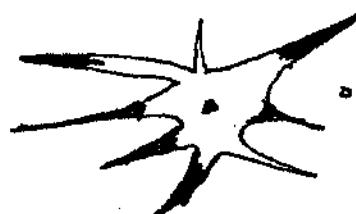

श्रीसाईलीला नोव्हेंबर-डिसेंबर १९८५

केलेली प्रार्थना कधीच फुकट जात नाही हेच खरे. भक्ताकडे फक्त हवी आहे श्रद्धा आणि सबुरी!

श्री साईची दयाळू कृपादृष्टी आम्हा सर्वांवर सदैव राहो हीच श्री साईचरणी विनम्रभावे प्रार्थना!

॥ ३० चैतन्य श्री साईनाथाय नमः ॥

“जया मनी जैसा भाव तया तैसा अनुभव”

सौ. निर्मला चं. मालवणकर
साई-स्मृति, दादर

संत आपल्या भक्तांच्या पाठी सदैव उभे असतात. साई सच्चरितातील १७ वा अध्यायात ७७ वे ओवीत बाबांनी म्हटले आहे—

“माझा भांडार भरपूर आहे। देईन जो जो जे जे चाहे।
परी ग्राहकाची शक्ति पाहे। देतो मी साहे तेच कीं ॥”

याच उक्ती प्रमाणे बाबांनी आपल्या प्रेमल भक्तांना वारंवार अनुभव आणून दिले. तसाच ५, ७ वर्षांपूर्वी मला पण तसाच अनुभव आला.

माझ्या मैत्रिणीच्या यजमानांना (श्री वेलणकरांना) “साई सच्चरित” वाचावयाची इच्छा झाली. तिने माझ्या कडून ग्रंथ मागून घेतला व केव्हा परत आणू म्हणून विचारले. तेव्हा “मी सध्या ‘दासबोध’ वाचत आहे. सावकाश आणा”. मी अधिक महिन्यात वाचीन”. असे सहज बोलून गेले.

काही दिवसानी माझे यजमान मला म्हणाले आपल्या दुकानात “साईसच्चरितचे” ग्रंथ विकावयास ठेवणार आहोत त्याच्या प्रती आल्या की, मी तुला एक देईन तू पाहीजे त्याला दे. हया गोष्टीला पण बरेच दिवस होऊन गेले

श्री वेलणकर रोज संध्याकाळी थोडा थोडा ग्रंथ वाचत होते. और्धक महिन्यास सुरवात झाली तसा त्यांनी ग्रंथ पूर्ण करून मला पाठवून दिला. त्याच दिवशी संध्याकाळी हयांनी पण मला ग्रंथाची एक प्रत आणून दिली. मी मनात ठरविले की चांगलासा अधिक महिन्यातला एक दिवस पाहून चांगले गोड धोड करून नंतर सौ. वेलणकरांना घरी बोलवून प्रेमाने देऊ या (मी हे काही त्यांना सांगितले नव्हते). दुसऱ्या दिवशी सकाळी त्यांची मुलगी चि. सीमा पुजा करावयास गेली. तेथे साई सच्चरिताचा ग्रंथ नव्हता हे पाहून तिला फार वाईट वाटले. तिचे मन फारच

जया मनी जैसा भाव । तया तैसा अनुभव ॥

चलबिचल झाले. (तिला ग्रंथ परत केलेला माहीत नव्हतो) ती रडू लागली. "बाबा आपल्या घरातून गेले" असे सारखे म्हणू लागली. तिचे कशातच लक्ष लागेना तेव्हा तिचे वडील तिला समजावून म्हणाले, "मुली, लोकाचा ग्रंथ आपण किती दिवस ठेवावयाचा? बाबांची इच्छा असेल तर ते आपणाकडे येतील तू घाबरू नको धीर धर". असे म्हणून ते ऑफिसला गेले.

इकडे मी सकाळुचे काम आटोपून आरामात पडले पण माझ्या मनाला चैन पडे ना! सारखे वाटे आजच तो नेऊन द्यावा. मी तशीच पटकन उठले व १-१।। च्या सुमारास ग्रंथ गुंडाळून पिशवीत घालून घेऊन गेले.

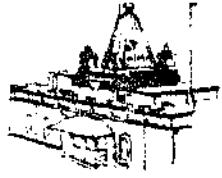
मुली मुळे आईचे मन उदास झाले होते. मला पाहून त्यांना आनंद झाला, "आज दुपारीच कशा काय?" मी म्हटले, "तुम्हांला मी बक्षीस आणले आहे." तसे त्यांनी तोंड धुतले वेणीफणी केली, साडी बदलली, देवा पुढे रांगोळी घालून पाट मांडला, कुंकवाचा करंडा, व साखरेची वाटी ठेवली हे पाहून तिची मुलगी आईला म्हणते "एक मैत्रिण बक्षीस आणते, दुसरी काय पातळ बदलते, मज्जाच आहे बुवा". तेव्हा तिची आई म्हणाली, "अधिक महीन्यांत बक्षीस असे थाटामाटातच घ्यावयाचे असते".

हे शब्द ऐकून मी मनात समजून चुकले, बाबांनी माझी इच्छा पूर्ण करण्यासाठी त्यांना प्रेरणा देऊन हा साग्र संगीत समारंभ पार करून घेतला. पोथी त्यांना मला अशाच त-हेने द्यावयाची इच्छा होती.

मी त्यांना कुंकू लावून साखर देऊन ग्रंथ दिला. त्यांनी उघडून पाहीला व अक्षरशः आनंदाने ओरडल्या "सीमे, बघ बाबा आले" व त्या माय-लेकी आनंदाने अश्रु ढाळू लागल्या. तिच्या वडिलांचे शब्द २, ३ तासातच पूर्ण होतील हयांची कोणालाच कल्पना नव्हती. हा प्रकार पाहून मी थोडी भांबावले पण त्यांनी सर्व सकाळुचा प्रकार मला सांगितला. तेव्हाच बाबांनी मला आजच नेऊन द्यावयास सुचविले. मी हां ग्रंथ आज देणार नव्हते. चांगलासा दिवस पाहून देणार होते.

तिला येवढा आनंद झाला. तिने लगेच शिरा केला. ग्रंथाची आरती केली. येवढे होते ना होते तो तिचे वडील ऑफिस मधून आले. एक पाय दारात न एक पाय घंरात तो बाबा आल्याची वर्दी तिने वडीलांना दिली. त्यांचेही हृदय आनंदाने गलबलून गेले. एकाच वेळी आम्हा तिघानाही आपला साक्षात्कार बाबांनी दाखविला. ही आठवण आली की अजूनही माझ्या अंगावर आनंदाचा काटा उभा राहातो.

अधिक महीन्यात माझा ग्रंथ सत कारणी लागला बाबांच्या कृपेने माझ्या हातून चांगल्या गोष्टी घडो अशी मी सतत बाबांच्याकडे प्रार्थना करते.
श्री सच्चीदानंद सद्गुरु साईनाथ महाराज की जय.

बाबांनी हाक ऐकली

सौ. वत्सला जाधव

१५१/५०७९ नेहरू नगर

कुर्ला, मुंबई ७०.

माझे लग्न झाल्यापासून म्हणजे १९८७ पासून आम्ही दोघे बहुतेक दरवर्षी शिरडीला जात असू. नंतर मुलं लहान लहान होती तरीही आम्ही जात होतोच.

पण मध्यंतरी ७-८ वर्षे बाबांकडे जाण्याची आठवण होती पण जाता आर्ले नाही. माझे आई, वडील, बहिण सर्व देवाघरी गेले आणि मी अतिशय दुःखी झाले पण बाबांकडे जाण्याची वेळ मात्र येतच नव्हती. कितीही ठरविले तरी जमत नव्हते.

आता माझ्या मुली मोठ्या झाल्या आहेत. त्यांच्या लग्नाच्या विवंचनेत रोज होते. कोठेच जमत नव्हते, आणि एक दिवस बाबांचीच चाहूल लागली. जणू मी असताना काळजी कशाला. बस! मनाने घेतले की मी शिरडीला जाणार. बाबांना सर्व सांगणार ते सर्व काही करणार मी कशाला चिता करू ?

आणि १३ एप्रिल १९८५ रोजी मी एकटीच प्रवासी बसने शिरडीला गेले. एकटी जाण्याचा पहिलाच प्रसंग! पण काही अडचण आली नाही.

१४एप्रिलला सकाळी बाबांच्या समाधीचे दर्शन घेतले. मी एक छोटीशी कविता लिहून ज्यात बाबांनी मूळींच्या लग्नाचा प्रश्न सोडवावा व छान जावई शोधून द्यावा हा आशय होता. ती कविता पुजान्या जवळ बाबांच्या चरणाला लावून देण्याची विनंती केली. पुजान्यांनी बाबांच्या चरणावरील दोन सुंदर गुलाबाची फुले माझ्या अगदी बरोबर दिली.

मी मनोमन बाबांची कृपा समजले व शांत चित्ताने घरी आले जणू माझ्या प्रश्नाचे ते उत्तरच बाबांनी दिले होते. मी तो कागद व फुले देव्हान्यांत ठेवली. आणि ३० जून १९८५ ला मी माझ्या मोठ्या मुलीचे लग्न ठरविले. तिचा प्रेमविवाह आहे. पण आम्हाला काही ते जमत नव्हते पण बाबांचीच प्रेरणा झाली व आम्ही सर्व रितीरिवाजाप्रमाणे व्यवस्थित ठरविले व १८ ऑगस्टला १९८५ ला थाटामाटात साखरपुडा केला.

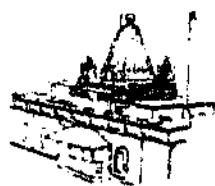
हे काम बाबांनीच आमच्या कडून शांत चित्ताने व आनंदाने करवून घेतले यात शंकाच नाही. आपण काहीच करू शकत नाही हे पटले. बाबांची कृपा व आशीर्वाद सतत मिळतो. फक्त आपण प्रेमपूर्वक आळवणी करावी. बाबा आपली इच्छा पूर्ण करतात. श्री बाबांना शतशः प्रणाम!

"जेथे जातो तेथे तू माझा सांगाती"

।। जेथे जातो तेथे तू माझा सांगाती ।। २९

सौ. सुशीला केशव पंडित
३ शांती सदन, वाकोला ब्रिज,
म्युनिसिपल शाले मार्गे,
सान्ताक्रुज मुं. ५५.

गेल्या महिन्यातील गोष्ट. आम्ही उभयता शेगाव, नागपूर, रायपूरला जाण्यासाठी निघालो. आषाढी एकादशीच्या दिवशी घरून निघून द्वादशीस शेगाव मुक्कार्मी पोचलो. पुण्यकलच गर्दी होती. जेमतेम श्री गजानन महाराजांचे दर्शन झाले. आम्हीच नेलेले पेढे प्रसाद म्हणून मिळाले. वर मंदिरात आल्यावर आम्ही पुजान्याजवळ पळीभर तीर्थ मागीतले. ते म्हणाले इथे बाटली आणली असेल तर तीर्थ मिळेल. क्षणभर मनात आले त्या तीर्थाने मरणोन्मुख माणसे बरी होतात. तेथे आम्हाला पळीभर तीर्थ मिळाले नाही म्हणून मनाला रुखरुख वाटली. हे म्हणाले चल गाडीची वेळ होत आहे. तेथून आम्ही नागपूरला गेलो. तेथे माझ्या भावाचे घर आहे. भावास गेल्या वर्षी देवाज्ञा झाली होती. घरी वहिनी व दोन मुली होत्या. इकडल्या तिकडल्या गोष्टी झाल्यावर मी तिला म्हणाले की उद्या आम्ही रायपूरला जाणार तेव्हा ती म्हणाली आल्यासारखे दोन दिवस रहा. उद्या गुरुपौर्णिमा आहे. इथे श्री साईबाबांचे मंदिर आहे. तेथे आपण दर्शनास जाऊ. मला खूप आनंद झाला. कारण गेले सात आठ वर्ष मी साईबाबांच्या उत्सवास मैत्रिणीकडे जात होते. प्रवासात असल्यामुळे नुसते नामस्मरण करीत होते. मी एक दिवस थांबायचे ठरवले. दुसऱ्या दिवशी एक वाजता निघालो. तेवढ्यात मुसळधार पावसास सुरवात झाली. मी साईबाबांना कळकळीने विनंती केली की, पाऊस थांबव व आम्हाला दर्शनाचा लाभ मिळू दे. आणि खरोखरच पाऊस थांबला व आम्ही दिड वाजता बाहेर पडलो. नागपूरचे ते साईबाबांचे ते भव्य मंदिर पाहून डोळ्यांचे पारणे फिटले. तेथे नित्यानंदस्वामी महाराज, गजानन महाराज आदि पुण्यकल स्वामींची फोटोंची दर्शने झाली. तेथून श्री गजानन महाराजांच्या उत्सवास गेलो. तेथे पादयपूजा करण्यास मिळाली. मुख्य म्हणजे तेथे तीर्थप्रसाद मिळाला. माझ्या मनाचे समाधान झाले. तेथून दुसऱ्या दिवशी आम्ही रायपूरला गेलो. तेथे माझा भाचा राहातो. रिक्षावाल्यास त्याच्या घरी जाण्याचा पत्ता सांगितला तर तो म्हणाला, "मालूम है वो साईमंदिर के पास उनका मकान है!" मला आश्चर्यच वाटले की साईबाबा मी जाते तेथे माझ्या मागोमाग आहेत की काय खरोखरच त्यांच्या कवनाप्रमाणे "जेथे जातो तेथे तू माझा सांगाती" याची प्रचिती आली. म्हणूनच आम्हाला प्रवासात व्रास झाला नाही. असे आहेत माझे बाबा – साईबाबा.

भूषणचा ताप गेला

सौ. सुहास अंजित नाईक
गणेश चौक, 'साई कृपा'
हरदा.

'शरण मज आला, आणि वाया गेला
दाखवा, दाखवा ऐसा कोणी
नित्य मी जिवंत, जाणा हेचि सत्य
नित्य घ्या 'प्रचित अनुभवे।'

'माझा भक्त जो दृढ श्रद्धेने मजवर पूर्ण विश्वास ठेवून मला शरण आला आहे,
त्याला मी कृतांताच्या दाढेतूनही ओढून काढीन'. गुरु माऊलीच्या हा वचनाची
प्रचिती मला नुकतीच आली.

मानवाच्या आयुष्यात सुख तसेच दुःख दोन्ही येतात. सुखात मनुष्य अत्यंत
आनंदात असतो तर दुःखाने होरपळून निघतो. माझ्या आयुष्यातही चटके लावणारे
असे दोन प्रसंग आले.

माझे सासरे निस्सीम साईभक्त आहेत. आमच्या घरातील प्रत्येक नवीन काम
साईबाबांच्या कृपाशीर्वादानेच पार पडते. नकळतच माझीही बाबांवर श्रद्धा
बसली.

तीन वर्षांपूर्वी मी बरीच भाजले होते. त्या वेदना सहन करण्याची ताकद मला
बाबांनीच दिली व मी लवकर बरी झाले. 'माणसाचे भोग त्याला स्वतःलाच भोगावे
लागतात पण त्यातून पार पडण्याची शक्ती माऊलीच्या नामस्मरणाने येते,' असा
दिलासा तेव्हा माझे सासरे मला देत. जणू त्यांच्या मुखी बाबाच मला धीर द्यायचे.

अलीकडचाच एक प्रसंग देत आहे. मला पाच वर्षांचे दोन जुळे मुलगे
(भरत-भूषण) आहेत. ऑगस्टमधील गोष्ट आहे. २० तारखेला रात्री ९ वाजेपर्यंत
भूषण ठीक होता नंतर त्याला अचानक थंडी वाजू लागली, उलटी झाली व त्याने डोळे
फिरवून मान टाकली. मी खूपच घावरले. शोजारीच माझी आजी रहाते. ते सर्वजण
धावून आले. आता पुढे काय घडेल हा विचाराने पायातील अवसान गळाले. मी
बाबांचा धावा केला. सासूबाईंनी त्याच्या अंगाला उदी लावली व तोंडातही बळेच
उदीचे पाणी धातले. सासरे बाबांच्या फोटोसमोर जप करीत बसले. बन्याच वेळाने
तो थोडा कणहला. डॉक्टरानी ताप पाहीला तर १०७ डिग्री होता. त्यांनी इंजेकशन
दिले व म्हणाले यापुढे आपण उपचार करू शकत नाही. मुलाच्या डोक्यावर व
डोळ्यावर परिणाम होण्याची शक्यता आहे. तुम्ही देवावर हवाला ठेवा. भूषणचे

डोळे शून्यात होते. तो कुणालाच ओळखत नव्हता. तापात असंबद्ध बडबडू लागला. आम्ही सर्वजण बाबांचा धावा करीत होतो. अखेर पहाटे पाच वाजता ताप उतरु लागला. माऊलीच्या कृपेने माझ्या भूषणला पुनर्जन्म मिळाला. म्हणतात ना 'बाबांचे होते लक्ष, काळाला मिळाले नाही भक्ष्य'. माऊलीच्या कृपेची फेड मी उभ्या आयुष्यात करू शकणार नाही. बाबांची लीला अगाध आहे.

अशीच बाबांच्या कृपेची सावली आमच्यावर तसेच सर्व भक्तांवर राहो हीच गुरुचरणी प्रार्थना. अशा गुरुमाऊलीला माझे शतशः प्रणाम.

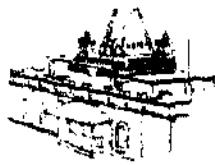
॥ बाबांचा आशिर्वाद ॥

क. लिना गोविंद पराडकर
१०/बी चौबा चंदन सोसायटी
जोगेश्वरी (वेस्ट)

श्रद्धा सबुरी मन मे रखो
साई साई नाम लेलो
मन की होगी पुरी आस
करो साई का निज ध्यास

हया पंक्ती आठवत्या की बाबांच्या अगाध लीलेची कल्पना येते. हया पंक्ती डोळ्यासमोर ठेवून बाबांनी मला दिलेली प्रनिती मी साईभक्तांसमोर ठेवीत आहे.

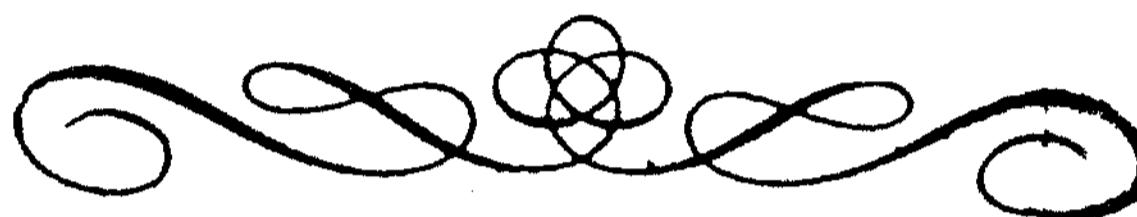
हया जगात माणसाला सुख दुःख येतच असतात पण ते भोगण्याचे किंवा कमी करण्याचे सामर्थ्य बाबांच देतात ते म्हणजे श्रद्धा व सबुरीच्या जोरावर. अशीच मी आजारी होती. म्हणजेच मला गळ्याजवळ एक ग्लॅड झाली होती. परंतु त्याच्यावर मी खूप उपाय केले पण काही ती कमी होईना मी ज्या ज्या डॉक्टरकडे जाई त्या त्या डॉक्टरांना मी माझ्या ग्लॅड विषयी शंका येई त्याची ते मला लक्षणे विचारीत म्हणजे ताप येतो, भूक कमी लागते, वगैरे परंतू मला बाबांच्या कृपेने दुसर काहीच होत नव्हत. तसेच माझे सर्व आरोग्यविषयक चाचणीचे निकाल पण स्वच्छ होते. एकस रे पण स्वच्छ होते. त्यामुळे डॉक्टर मला म्हणाले की कशामुळे आहे ते आम्हालाच समजत नाही म्हणून. त्यांनी मला ऑपरेशन करण्याचा सल्ला दिला. ऑपरेशन म्हटल्यावर मी खूपच घाबरले त्या वेळेला श्रद्धा, सबुरी मनामध्ये ठेवून

कृपालू साई माऊलीचाच धावा केला आणि साई माऊली आपल्या भक्तासाठी धावत येते हयाची प्रचिती मला दिली. म्हणजेच माझी गळूऱ खूपच कमी झाली. अशीच सबुरी, श्रद्धा ठेवून बाबा आपल्या भक्ताचे रक्षण कोणत्याही कठीण प्रसंगी नक्कीच करतात. त्याच प्रमाणे बाबांना मी नवस केला होता की मला बरे वाटले की त्यांनी मला दिलेली प्रचिती मी साईभक्तांसमोर ठेवीन व त्याच प्रमाणे बाबा मी तुमच्या वचनास जागले.

'नवसास माझी पावेल समाधी'

धरा दृढ बुद्धी माझे पायी

— संकट काळी धावून येणारे साईबाबा —

सौ. योजना मारुती भोसले

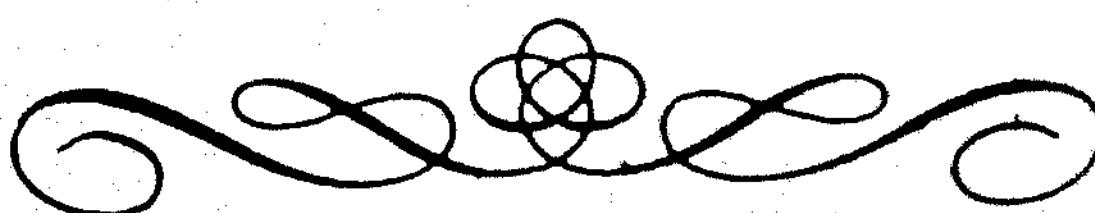
मु. पो. सदाशिवनगर

ता. मार्लाशारम, जि. सोलापूर,

दि. १२.७.८४ गुरुवारचा दिवस होता. त्या दिवशी बाबांचा गुरुपौर्णिमा उत्सव मोठ्या थाटात शिरडीत साजरा होत होता. माझे पती साई भक्त असलेने ते गुरुपौर्णिमेकरिता अगोदरच चार दिवसाची रजा टाकून शिरडीस पोहोचले होते व त्या उत्सवात सामील झाले होते.

परंतु त्या दिवशी माझे घरी मला वेगलाच अनुभव आला. तो असा की, आम्हास तीन अपृत्ये आहेत. पैकी तिन्ही त्या दिवशी वेगवेगळ्या आजाराने हैराण झाली होती. पहिली मुलगी कु. शैला ही शाळेचे आवारात जोरात आपटली. तिचे ओठ फुटले. रक्त गळू लागले. तिचे वर्गांतील मुळे तिला घरी घेऊन आले. मी फक्त बाबांचा धावा केला. तिला शांत केले ती ही साईबाबांचे नाव घेत होती. तिला रात्रीचा ताप भरला व उलट्या होऊ लागल्या. मग मी तर खूपच धाबरले त्याच बरोबर धाकटी मुलगी कु. मीमा ही अगोदरच दोन दिवसापूर्वी तापली होती. हे वातावरण पाहून तिला जादा ताप भरला. दुसरे असे की, दोन नंबरचा मुलगा चि. प्रसाद सकाळपासून जुलाब करीत होता. रात्री नऊ वाजेपर्यंत त्याला एकूण दहा जुलाब झाले. तो अगदी पेंगाळला होता. अशक्तपणा वाढला होता. मी एकटीच घरी असले मुळे दवाखान्यात जाणे अशक्य होते व शिवाय रात्रीची वेळ होती.

मी बाबांवर अक्षरशः चिडले व म्हटले, "बाबा हे काय तुम्ही लावले आहे?"
तुमचा भक्त तुमचे दर्शनास शिरडीस बोलावून घेतलात आणि माझी परिक्षा
पहाता की काय?" माझेकडे घरात उदी नाही परंतु आपली उदी समजून चुलीची
राख तिन्ही मुलांना आपले नाव घेऊन लावली तर काय चमत्कार, मुले क्षणभरात
शांत झोपली व दुमरे दिवशी काहीच घडले नाही असे दिमले, मुले अगदी पूवधन
चांगल्या प्रकारे खेळू लागली, व जेवण करु लागली मला अक्षरशः गंमत वाटली.
खरोखरच बाबा आपला महिमा अगाध आहे, भक्तांच्या हाकेला संकट काळी
तत्परतेने धावता, या वरून मला आपल्या आशीर्वादाचा अनुभव आला, हा प्रसंग
ते जेव्हा शिरडीवरून घरी आले तेव्हा मी त्यांना सर्व वृत्तांत वरील प्रमाणे
सांगितला ते फक्त हसले व म्हणाले आपण तुझा अनुभव 'साईलीला' मासिकात
देऊ त्या प्रमाणे हे लिहिले आहे.

तुमचा मी भार वाहीन सर्वथा । नव्हे हे अन्यथा वचन माझे ॥

श्री. विलास पवार
१९५ यादोगोपाळ पेठ
सातारा ४१५००२.

प्रत्येकास कोणता ना कोणता अंक प्रिय असतो, अगदी त्याचप्रमाणे मला
आवडणारा अंक २ होय, आणि या २ अंकावरच माझे मन का स्थीर होते तर त्याचे
कारण म्हणजे आजपर्यंतच्या माझ्या जीवनातील सर्व शुभ घटना या दोन अंकाशी
निराडीत आहेत कधी त्या दिवशीचे तारीख २ असेल तर कधी तारखेची बेरीज २
आलेली आहे तर केव्हा ती वेळ दोनची असेल.

नुकताच आलेला अनुभवही असाच आहे तर— एका सहकारी बँकेत मी
शाखा व्यवस्थापक म्हणून काम पहात असे, ती शाखा ग्रामीण भागात असलेने
कामाचे स्वरूपही तशाच प्रकारे अर्थात लहान प्रमाणात! तो दिवस गुरुवारचा

होता. अनपेक्षीत बदलीची आर्डर मिळाली. शहरातील शाखा मिळाली होती नवंच काही मोठ्या स्वरूपाचे, त्यामुळे मन अस्वस्थ झाले. एक मन म्हणायचे कॅ आपणा अगोदर सिनिअर लोक असता आपणावरच एवढी जबाबदारी का? तरे दुसरे सांगत होते ते एक आव्हान आहे! काहीही असो मी मात्र मनातून नरमच झालो होतो. आणि मनास स्थिर करण्याचा प्रयत्न करीत होतो. “साईसारखा पाठीराखा असता कशाची चिता. आर्डरप्रमाणे बदलीच्या ठिकाणी हजर झालो ती नारीख होती ११ (या तारखेची बेरी १+१ = २ येते) पहा, बाबाचे कसे लक्ष असते.

तदनंतरच्या शनिवारी माझा प्रिय मित्राचा २ वाजता एस. टी. स्टॅडवर येत आहे. या निरोपानुसार त्यास भेटण्यासाठी त्या दरम्यान घाईघाईने जात होतो. माझे समोर थाळी करीत ‘कोई दे दे बाबा’ असे शब्द कानावर येईपर्यंत दोन पाऊले पुढे गेलो होतो. क्षणभर मागे येऊन त्या थाळीत मी पैसे ठेवले. आणि निघणार तोच माझा दंड धरला. शटच्या खिशातून पुढी काढून माझ्या मुठीत ठेवीत म्हटले, “यह चिज बहुत बड़ी है। इसे हमेशा साथ रख, सब ठीक होगा। चिता किस बातकी? आनंदी आनंद होगा।” त्यावेळी त्या चेहऱ्यावरील भाव न्याहलीत होतो मी. आम्ही उम्हे होतो ने उंवरच्या झाडाच्या सावलीत. पुन्हा शब्द कानी आले ‘बेटा सुबहमे खाना नही। मी समजलो इथे आणखी पैसे हवेत. क्षणभर विचार आला काही भोंदू असतात. म्हणून पूढी तशीच थाळीमध्ये ठेवीत म्हटले बाबा, यह रखो। तर त्यानी पुन्हा दंड पकडला व म्हटल, “बेटे दो रुपयेका सवाल है।” जण “श्रद्धा - सबुरी”.

पटकन खिशातून दोन रुपये काढून थाळीमध्ये ठेवले, व पुढी घट्ट पकडून घाईतच मार्गस्थ झालो. संपूर्ण दिवस आपणास काहीतरी सापडले याच तंद्रीत होतो नि त्याचबरोबर बाबांचे अस्तित्व सारखे जाणवत होते. संध्याकाळी घरी आलो तरीही मी त्याच तंद्रीन होतो. आम्हा पती - पत्नीची श्री साईमाऊलीवर पूर्ण श्रद्धा आहे. तेव्हा सौ. स झालेला वृत्तांत सांगितला व म्हटले मला तर वाटते ते बाबाच होते. पण हे नक्की कशावरून? तेव्हा आम्ही ठरवले आपण बाबानाच विचारू या. लागलीच दोन चिटुया तयार केल्या आणि बाबांचे नामस्मरण करून त्यातील एक उचलली तर ती पुढीलप्रमाणे होती. दुपारी भेटलो तो मीच होय!

तेव्हांपासून मनाची अस्थिरता तर कमी झालीच शिवाय उमेदही वाढली आहे. आशा आपल्या संकटसमयी धीर देणाऱ्या श्री सद्गुरु साईमाऊलीस कोटी कोटी प्रणाम !

जो मजलारी अनन्य शरण ।
विश्वासयुक्त करी भक्त जन ॥
माझे चितन माझे स्मरण ।
तयाचे उद्धरण द्वीद माझे ।

बारावे लेखक-कवी सम्मेलन - फेब्रुवारी १९८६

सालाबादप्रमाणे यंदाही श्रीसाईलीला मासिकाच्या लेखक-कवींचे स्नेहसम्मेलन श्री क्षेत्र शिरडी येथे रविवार दिनांक २ व सोमवार दिनांक ३ फेब्रुवारी, १९८६, रोजी आयोजित करण्यात येत आहे. तरी ज्या लेखक-कवींचे लिखाण १९८० ते १९८५ च्या दरम्यान श्रीसाईलीलेच्या अंकात किमान दोन वेळा तरी प्रसिद्ध झाले असेल, त्यांना अशी विनंती आहे की सोबत दिलेला फॉर्म संपूर्ण भरून तो ३१ डिसेंबर, १९८५, वा तत्पूर्वी मिळेल अशा अंदाजाने खालील पत्त्यावर पाठवावा.

श्री. रा. द. बन्ने

कार्यकारी अधिकारी, श्री साईबाबा संस्थान,

मु. पो. शिरडी जि. अहमदनगर, ता. कोपरगाव.

(पिन ४२३१०९)

रा. द. बन्ने

(कार्यकारी अधिकारी)

सम्मेलनासंबंधी नियम :

- १) सम्मेलनाचा फॉर्म सुवाच्य अक्षरात भरून पाठवावा व पाकिटावर एका कोपन्यात "सम्मेलन" असे लिहावे.
- २) १ जानेवारी, १९८६ नंतर या सम्मेलनाचे फॉर्म किवा तत्संबंधी कोणताही पत्रव्यवहार केला जाणार नाही/स्विकारला जाणार नाही.
- ३) फॉर्मव्यतिरिक्त सम्मेलनासाठी वेगळे निमंत्रण पाठविले जाणार नाही परंतु एकादा फॉर्म म्हीकृत न झाल्यास तसे कर्तव्यात येईल.
- ४) सम्मेलनास हजर रहाणाऱ्यांची निवास, भोजन इत्यादीची व्यवस्था श्रीसाईबाबा संस्थानतर्फे केली जाईल.
- ५) प्रत्येकास स्वतःसमवेत कोणीहि एकच आप्त आणता येईल.
- ६) सम्मेलनास हजर राहू इच्छणाऱ्यांनी दिनांक १ फेब्रुवारी, १९८६, रोजी संध्याकाळपर्यंत शिरडीस येण्याचे करावे.

लेखक - कवी १२ वे स्नेहसंमेलन, शिरडी येथे
रविवार - सोमवार दि. २ - ३ फेब्रु. १९८६

माननीय कार्यकारी अधिकारी साहेब यांना -
स. न. वि. वि.

शिरडी येथे भरणाऱ्या १२ व्या लेखक - कवी संमेलनास मी हजर राहू
इच्छितो - इच्छिते. आपणास हवी असलेली माझी माहिती खाली देत आहे.

- १) संपूर्ण नाव -
(प्रथम आडनाव).
- २) संपूर्ण पत्ता -
- ३) व्यवसाय -
- ४) शिक्षण -
- ५) वय -
- ६) श्रीसाईलीला वर्गणीदार आहे - नाही.
- ७) वर्गणीदार असल्यास मराठी - इंग्रजी वर्गणीदार क्रमांक -
- ८) श्रीसाईलीलामधून गद्य की पद्य लिहितां -
- ९) लेख व काव्याची शिर्षके (केवळ संदर्भासाठी), महिना प्रसिद्धी वर्ष
१)
२)
३)
४)
५)
- १०) सोबत कुणी येणार असल्यास त्या व्यक्तिचे नाव व नाते